NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 17. júna 2010[1]

1. Z hľadiska rozpočtu Európskej únie je spoločná poľnohospodárska politika (ďalej len „SPP“) už viac ako 40 rokov najdôležitejšou politikou Únie. V roku 1984 SPP predstavovala viac ako 71 % výdavkov a v súčasnosti jej podiel tvorí približne 40 %, čo je stále najväčšia samostatná položka.

2. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgericht (správny súd) Wiesbaden (Nemecko) spochybňuje platnosť právnych predpisov Európskej únie (ďalej len „EÚ“), ktoré vyžadujú zverejnenie súm poskytnutých poľnohospodárom z prostriedkov SPP s uvedením ich mena, obce, v ktorej sa nachádza ich sídlo alebo bydlisko, a prípadne aj poštového smerovacieho čísla. Táto vec nastoľuje dôležité ústavné otázky v rámci práva EÚ: v podstate ide o posúdenie, či cieľ dosahovania transparentnosti pri riadení financovania SPP môže v zásade prevážiť nad základným právom jednotlivca na ochranu jeho súkromia a osobných údajov, a ak áno, ako sa majú tieto dva záujmy vyvážiť.

Právny rámec

Základné práva

Európsky dohovor o ľudských právach [2]

3. Článok 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len „EDĽP“) stanovuje:

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Podpísaný v Ríme 4. novembra 1950.

„1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.“

4. Na doplnenie tohto ustanovenia Rada Európy schválila 28. januára 1981 Dohovor o ochrane jednotlivcov pri automatizovanom spracovaní osobných údajov (ďalej len „dohovor č. 108“). Článok 1 dohovoru č. 108 opisuje cieľ a účel dohovoru takto: „účelom dohovoru je zabezpečiť pre každého jednotlivca… rešpektovanie jeho práv a základných slobôd, najmä práva na súkromie pri automatizovanom spracovaní osobných údajov o ňom“. [3]

Charta základných práv Európskej únie [4]

5. Článok 7 Charty stanovuje: „Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie“.

6. Článok 8 stanovuje:

„1. Každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

2. Tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.

3. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislého orgánu.“

7. Článok 52 Charty stanovuje podmienky, ktoré upravujú akýkoľvek zásah do práv

3 — Rovnako ako EDĽP, dohovor č. 108 platí vo všetkých členských štátoch.

4 — Vyhlásená v Nice 7. decembra 2000 (Ú. v. ES C 364, s. 1). Aktualizovanú verziu bez odkazov na neúspešnú európsku ústavu schválil Európsky parlament 29. novembra 2007 (Ú. v. EÚ C 303, s. 1): (ďalej len „Charta“).

zaručených chartou alebo výnimku z týchto práv. Tento článok najmä stanovuje:

„1. Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

…

3. V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDĽP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

8. Článok 6 ods. 1 ZEÚ stanovuje, že práva, slobody a zásady zakotvené v charte „[majú] rovnakú právnu silu ako zmluvy“.

Ochrana osobných údajov

Smernica 95/46 [5]

9. Odôvodnenie č. 1 stanovuje, že:

„… ciele spoločenstva, tak ako sú uvedené v zmluve, ktorú dopĺňa Zmluva o Európskej únii [v Zmluve v znení Zmluvy o Európskej únii – *neoficiálny preklad*], zahrňujú… presadzovanie demokracie na základe základných práv uznávaných v ústave a zákonoch členských štátov a v [EDĽP]“.

10. Odôvodnenia č. 10, 11 a 12 stanovujú, že cieľom smernice je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany základných práv:

„(10) … cieľom vnútroštátnych právnych predpisov o spracovaní osobných údajov je chrániť základné práva a slobody, najmä právo na súkromie, čo sa rešpektuje tak v článku 8 [EDĽP], ako aj vo všeobecných zásadách práva

5 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355).

spoločenstva;… z toho dôvodu aproximáciu týchto právnych predpisov nesmie mať za následok zníženie ochrany, ktorú poskytujú, ale naopak musí sa snažiť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany v spoločenstve;

(11) … zásady osobných práv a slobôd, najmä práva na súkromie, ktoré obsahuje táto smernica, sú jej hlavným zmyslom a zosilňujú práva a slobody obsiahnuté v [dohovore č. 108]…;

(12) … zásady ochrany sa musia vzťahovať na celé spracovanie [každé spracovanie – *neoficiálny preklad*] osobných údajov každou osobou, činnosti ktorej upravuje právo spoločenstva…“

11. Odôvodnenie č. 28 stanovuje, že spracovávanie osobných údajov musí byť primerané: „… akékoľvek spracovanie osobných údajov musí byť zákonné a prijateľné voči príslušným jednotlivcom;… údaje musia byť predovšetkým primerané, relevantné a nesmú byť prehnané vzhľadom k účelu, pre ktorý sú spracovávané;… tieto účely musia byť explicitné a zákonné a musia byť stanovené v dobe zberu údajov;… účely spracovania k zberu budú kompatibilné s účelmi, ako boli pôvodne uvedené [účely spracovávania po zbere údajov nesmú byť nezlučiteľné s pôvodne vymedzenými účelmi – *neoficiálny preklad*]“.

12. Odôvodnenia č. 30 a 33 stanovujú:

„(30) … spracovanie osobných údajov má byť zákonné, musí sa, okrem toho, [aby bolo zákonné, spracovanie osobných údajov sa musí navyše – *neoficiálny preklad*] vykonávať so súhlasom osoby pracujúcej s údajmi subjektu [so súhlasom dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*] alebo musí byť nevyhnuté na uzavretie alebo splnenie zmluvy záväznej pre údajový subjekt [pre dotknutú osobu – *neoficiálny preklad*] alebo ako právna požiadavka, alebo pre splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo pri vykonávaní oficiálnej právomoci [pri výkone úradnej moci – *neoficiálny preklad*], alebo pri oprávnených nárokoch fyzickej alebo právnickej osoby, za predpokladu, že nároky alebo práva a slobody údajového subjektu [slobody dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*] nie sú prevažujúce;

…

(33) … údaje, ktoré sú schopné vzhľadom na svoj charakter zasahovať do základných slobôd alebo súkromia, by sa nemali spracovávať, pokiaľ osoba, o ktorej údaje ide [pokiaľ dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*] k tomu nedá svoj výslovný súhlas;… ale výnimky

z tohto zákazu musia byť výslovne uvedené vo vzťahu k špecifickým potrebám, najmä, kde sa uskutočňuje spracovanie týchto údajov na určité účely so vzťahom k zdravotníctvu osobami [najmä ak spracovávanie týchto údajov vykonávajú na určité zdravotnícke účely osoby – *neoficiálny preklad*], ktoré podliehajú právnemu záväzku alebo profesionálnemu tajomstvu [ktoré sú viazané povinnosťou mlčanlivosti – *neoficiálny preklad*] alebo počas zákonných aktivít [alebo v rámci oprávnených činností – *neoficiálny preklad*] vykonávaných určitými združeniami alebo nadáciami, ktorých účelom je umožniť vykonávanie základných slobôd;

…“

13. Článok 1 ods. 1 smernice 95/46 stanovuje: „… členské štáty chránia základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie v súvislosti so spracovaním osobných údajov“.

14. Článok 2 vymedzuje pojmy „osobné údaje“, „spracovanie osobných údajov“ a „súhlas dotknutej osoby“ takto:

„a) ‚osobné údaje‘ znamenajú akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (‚údajového subjektu‘ [(‚dotknutá osoba‘) – *neoficiálny preklad*]); identifikovateľná osoba je osoba, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo najmä pomocou overenia identifikačného čísla [najmä na základe identifikačného čísla – *neoficiálny preklad*] alebo jedného alebo viacerých faktorov špecifických pre jeho [pre jej – *neoficiálny preklad*] fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo sociálnu identitu;

b) ‚spracovanie osobných údajov‘ (‚spracovanie‘) znamená akúkoľvek operáciu alebo komplex operácií, ktorá sa vykonáva na osobných údajoch [operácií vykonávaných s osobnými údajmi – *neoficiálny preklad*], či už automatickými prostriedkami, alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uskladnenie, úprava alebo nahradenie [úprava alebo pozmenenie – *neoficiálny preklad*], vyhľadávanie, nahliadnutie, používanie, odhalenie prenosom [zverejnenie prenosom – *neoficiálny preklad*], šírenie alebo sprístupnenie iným spôsobom, upravenie alebo kombinácia, blokovanie, vymazanie alebo zničenie;

…

h) ‚súhlas osoby pracujúcej s údajmi‘ znamená slobodne poskytnutú a informovanú indikáciu jeho prianí, ktorou osoba pracujúca s údajmi prejaví svoj súhlas, aby sa osobné údaje, ktoré sa ho týkajú, spracovali [‚súhlas dotknutej osoby‘ znamená akýkoľvek slobodný, výslovný a informovaný prejav vôle dotknutej osoby, ktorým táto osoba vyjadrí súhlas so spracovaním osobných údajov, ktoré sa jej týkajú – *neoficiálny preklad*].“

15. Článok 7 stanovuje, že osobné údaje možno spracovávať, iba ak sú splnené určité podmienky, a to že dotknutá osoba jednoznačne

udelila súhlas [článok 7 písm. a)] alebo že spracovanie je „nevyhnutné“ na jeden alebo viacero účelov, ktoré sú taxatívne vymenované. Z týchto dôvodov sú v tomto prípade relevantné iba tieto dva:

„c) spracovanie je nevyhnutné na vyhovenie právnemu záväzku, ktorého subjektom je kontrolór [na splnenie zákonnej povinnosti, ktorou je kontrolór viazaný – *neoficiálny preklad*];

…

e) spracovanie je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo v uplatňovaní oficiálneho poverenia zvereného [alebo pri výkone verejnej moci zverenej – *neoficiálny preklad*] kontrolórovi [6] alebo tretej strane, ktorej sa údaje odhalia [ktorej sa údaje sprístupnia – *neoficiálny preklad*]; …“

16. Článok 18 stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, že kontrolór alebo jeho zástupca, ak nejaký je, musí upovedomiť [Členské štáty uložia kontrolórovi alebo prípadne jeho zástupcovi povinnosť upovedomiť – *neoficiálny preklad*] dozorný orgán spomenutý v článku 28 [7] pred vykonaním akejkoľvek celkovej alebo čiastočnej operácie automatického spracovania [akejkoľvek čiastočne alebo úplne automatizovanej operácie spracovania – *neoficiálny preklad*] alebo súboru takýchto operácií určených na to, aby slúžili jednému alebo niekoľkým vzájomne prepojeným účelom.

2. Členské štáty môžu zabezpečiť [ustanoviť – *neoficiálny preklad*] zjednodušenie alebo výnimku z oznámenia len v nasledovných prípadoch a za nasledovných podmienok:

— keď ide o kategórie operácií spracovania, ktoré pravdepodobne, vezmúc do úvahy údaje, ktoré sa majú spracovať, nebudú nepriaznivo vplývať na práva a slobodu údajových subjektov, budú špecifikovať [ak v prípade kategórií operácii spracovania, pokiaľ s prihliadnutím na údaje, ktoré sa majú spracovať, nie je pravdepodobné, že by tieto operácie nepriaznivo ovplyvnili práva a slobody dotknutých osôb, vymedzia – *neoficiálny preklad*] účely spracovania, údaje alebo kategórie spracovávaných údajov, kategóriu alebo kategórie osôb pracujúcich s údajmi [dotknutých osôb – *neoficiálny preklad*], príjemcov alebo kategórie príjemcov, ktorým sa majú údaje prezradiť [sprístupniť – *neoficiálny preklad*], a dĺžku doby uloženia údajov

a/alebo,

— tam, kde kontrolór v súlade s právom štátu, ktoré ho riadi [v prípade, ak kontrolór v súlade s právom štátu, ktoré upravuje

6 — Kontrolór je vymedzený v článku 2 písm. d) ako osoba alebo orgán, ktorý určuje účely a prostriedky spracovania osobných údajov.

7 — Členský štát určí jeden alebo viacero dozorných orgánov a poverí ich monitorovaním uplatňovania smernice na svojom území. Podrobné pravidlá a právomoci týchto orgánov sú vymedzené v uvedenom článku. Podľa článku 28 ods. 3 druhej zarážky je každý dozorný orgán poverený vydávaním stanovísk pred uskutočnením operácií spracovania údajov podľa článku 20.

jeho činnosť – *neoficiálny preklad*], ustanoví úradníka na ochranu osobných údajov zodpovedného najmä:

— za zabezpečenie, nezávislým spôsobom, vnútornej uplatniteľnosti vnútroštátnych predpisov v súlade s touto smernicou [predpisov prijatých podľa tejto smernice – *neoficiálny preklad*],

— za uchovávanie registra operácií spracovania, ktoré vykonal kontrolór, obsahujúceho položky informácií spomenutých v článku 21 ods. 2,

a tým zabezpečenie toho, že [a tým zabezpečiť, že – *neoficiálny preklad*] práva a slobody osoby pracujúcej s údajmi [práva a slobody dotknutých osôb – *neoficiálny preklad*] nebudú nepriaznivo ovplyvnené operáciami spracovania.

…“

2. Takéto predbežné kontroly vykoná dozorný orgán po prijatí oznámenia od kontrolóra alebo úradníka pre ochranu údajov, ktorý sa v prípadoch podozrenia [v prípade pochybností – *neoficiálny preklad*] musí poradiť s dozorným orgánom.

3. Členské štáty môžu tiež vykonať takéto kontroly v súvislosti s prípravou buď opatrenia štátneho parlamentu alebo opatrenia založeného na takomto legislatívnom opatrení, ktoré definuje charakter spracovania a stanovuje príslušné záruky.“

18. Článok 21 ods. 2 stanovuje, že členské štáty musia zabezpečiť, aby dozorný orgán viedol register operácií spracovania oznámených v súlade s článkom 18.

Smernica 2006/24 [8]

17. Článok 20 stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia operácie spracovania, ktoré predstavujú špecifické riziká pre práva a slobody osôb pracujúcich s údajmi a skontrolujú, či sa tieto operácie spracovania preskúmajú pred spustením [práva a slobody dotknutých osôb, a zabezpečia, aby sa tieto operácie spracovania pred ich začatím preskúmali – *neoficiálny preklad*].

19. Článok 1 ods. 1 stanovuje, že „cieľom… smernice je zosúladenie ustanovení členských štátov o povinnostiach poskytovateľov verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí v súvislosti s uchovávaním určitých

8 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES z 15. marca 2006 o uchovávaní údajov vytvorených alebo spracovaných v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb alebo verejných komunikačných sietí a o zmene a doplnení smernice 2002/58/ES (Ú. v. EÚ L 105, s. 54).

údajov, ktoré oni vytvárajú alebo spracovávajú, aby sa zabezpečila dostupnosť týchto údajov na účely vyšetrovania, odhaľovania a stíhania závažných trestných činov, ako to stanovuje vnútroštátne právo každého členského štátu".

20. Článok 1 ods. 2 stanovuje, že smernica sa vzťahuje na prevádzkové údaje a údaje o polohe právnických a fyzických osôb a na súvisiace údaje, ktoré sú potrebné na identifikáciu účastníka alebo registrovaného užívateľa. [9]

21. Článok 3 vyžaduje, aby členské štáty prijali opatrenia na zabezpečenie uchovávania určitých kategórií údajov (vymedzených v článku 5) v súlade so smernicou. K týmto údajom patria údaje potrebné na vyhľadanie a identifikáciu komunikačného zdroja, ktoré sa okrem iného týkajú internetového prístupu [článok 5 ods. 1 písm. a) bod 2]. Uchovávané údaje „sa poskytnú iba vnútroštátnym orgánoch v špecifických prípadoch v súlade s vnútroštátnym právom; v súlade s primeranými zárukami" (vrátane požiadavky dodržiavať EDĽP) (článok 4).

22. Článok 6 stanovuje: „Členské štáty zabezpečia, aby sa kategórie údajov uvedené v článku 5 uchovávali po dobu nie menej ako šesť mesiacov a najviac dva roky odo dňa komunikácie".

Európska iniciatíva týkajúca sa transparentnosti

23. Spustením európskej iniciatívy týkajúcej sa transparentnosti (ďalej len „EIT") v roku 2005 Komisia zdôraznila význam „vysokej úrovne transparentnosti" s cieľom zabezpečiť, aby bola Únia „otvorená verejnej kontrole a zodpovedná za svoju prácu". [10] Komisia

9 — Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/24/ES stanovuje:... a) „užívateľ" znamená každú fyzickú osobu, ktorá používa elektronickú komunikačnú službu na súkromné alebo obchodné účely bez toho, aby si túto službu predplatila. Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, s. 37; Mim. vyd. 13/29, s. 514) obsahuje tieto definície:... b) „prevádzkové dáta" [„prevádzkové údaje" – *neoficiálny preklad*] znamenajú údaje spracovávané na účely prenosu správy v elektronickej komunikačnej sieti alebo na účely fakturácie takejto služby; c) „miestne dáta" [„údaje o polohe" – *neoficiálny preklad*] znamenajú údaje spracovávané v elektronickej komunikačnej sieti udávajúce geografickú polohu koncového zariadenia užívateľa verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby.

10 — SEK(2005) 1300.

označila za jednu z hlavných oblastí činnosti „umožnenie lepšej kontroly využívania finančných prostriedkov EÚ…“. [11]

„Komisia vhodným spôsobom sprístupní informácie o príjemcoch finančných prostriedkov pochádzajúcich z rozpočtu, ktoré má k dispozícii, keď rozpočet vykonávajú jej útvary priamo a centralizovane, ako aj informácie o príjemcoch finančných prostriedkov poskytnuté subjektmi, na ktoré sa plnenie rozpočtu deleguje v rámci ostatných spôsobov hospodárenia.

Rozpočtové pravidlá [12]

24. Význam transparentnosti pri hospodárení so všeobecným rozpočtom výslovne zdôrazňujú rozpočtové pravidlá.

Tieto informácie sú sprístupnené [budú sprístupnené – *neoficiálny preklad*] za náležitého dodržiavania požiadaviek dôvernosti, najmä ochrany osobných údajov, ako to stanovuje [smernica 95/46 [13]] a [nariadenie č. 45/2001 [14]], ako aj požiadaviek na bezpečnosť, s prihliadnutím na osobitosti každého spôsobu hospodárenia uvedeného v článku 53, a v prípade potreby v súlade s príslušnými pravidlami pre dané odvetvie.“

25. Odôvodnenie č. 3 uznáva transparentnosť za základnú zásadu. Odôvodnenie č. 12 následne uvádza: „…pokiaľ ide o zásadu transparentnosti, mali by sa zlepšiť informácie o plnení rozpočtu a vedení účtovníctva“.

26. V rámci iniciatívy na zvýšenie transparentnosti článok 30 ods. 3 stanovuje:

27. Článok 53b ods. 2 písm. d) stanovuje, že členské štáty musia „[zabezpečiť] prostredníctvom príslušných pravidiel pre dané odvetvie a v súlade s článkom 30 ods. 3 primerané ročné následné zverejnenie príjemcov finančných prostriedkov z rozpočtu“.

11 — Pozri Zelenú knihu „Európska iniciatíva týkajúca sa transparentnosti“, KOM (2006) 194 v konečnom znení, s. 3.

12 — Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/04, s. 74), zmenené a doplnené nariadením Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 390, s. 1) a nariadením Rady (ES) č. 1525/2007 zo 17. decembra 2007 (Ú. v. EÚ L 343, s. 9).

13 — Pozri poznámku pod čiarou 5.

14 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, s. 1; Mim. vyd. 13/26, s. 102).

Financovanie SPP

31. Článok 2 zriaďuje EPZF a EPFRV a stanovuje, že oba fondy spadajú pod všeobecný rozpočet EÚ.

Nariadenie Rady č. 1290/2005 [15]

28. Nariadenie Rady č. 1290/2005 stanovuje základné pravidlá pre finančné riadenie SPP a vytvára dva fondy – Európsky poľnohospodársky záručný fond (ďalej len „EPZF“) a Európsky poľnohospodársky fond pre rozvoj vidieka (ďalej len „EPFRV“). [16]

32. Články 6, 7 a 11 stanovujú, že platby sa poskytujú príjemcom prostredníctvom platobných agentúr, ktoré sú útvarmi alebo orgánmi členských štátov. Platobné agentúry musia samy overiť, či žiadosti o poskytnutie pomoci spĺňajú podmienky stanovené právnymi predpismi, podľa ktorých sa pomoc poskytuje.

29. Odôvodnenie č. 36 stanovuje, že „vzhľadom na to, že osobné údaje alebo obchodné tajomstvá môžu byť oznamované v rámci uplatňovania vnútroštátnych kontrolných systémov a overenia súladu, je potrebné, aby členské štáty a Komisia zabezpečili dôvernosť informácií získaných v tomto kontexte [získaných v súvislosti s týmito operáciami – *neoficiálny preklad*]“.

33. Článok 9 ukladá Komisii a členským štátom povinnosti spočívajúce v zabezpečení účinnej ochrany finančných záujmov Spoločenstva. [17]

30. Článok 1 nariadenia Rady č. 1290/2005 uvádza, že účelom tohto nariadenia je určiť „… osobitné podmienky a pravidlá uplatniteľné na financovanie výdavkov patriacich pod Spoločnú poľnohospodársku politiku vrátane výdavkov na rozvoj vidieka“.

34. Článok 44 stanovuje: „Členské štáty a Komisia prijmú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie dôvernosti informácií poskytnutých alebo získaných v rámci kontroly a zúčtovania, vykonávaných podľa tohto nariadenia.

15 — Nariadenie Rady (ES) č. 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 209, s. 1).

16 — V týchto návrhoch budem EPZF a EPFRV označovať ako „fondy“.

17 — Podrobné ustanovenia sú tiež uvedené v článkoch 32 až 37, ktoré upravujú posudzovanie súladu a monitorovanie zo strany Komisie.

Na tieto informácie sa uplatňujú zásady stanovené v článku 8 [nariadenia Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 [18]]“.

35. Nariadenie Rady č. 1290/2005 bolo zmenené nariadením Rady č. 1437/2007. [19] Účel zmeny je vysvetlený v odôvodneniach č. 12 až 14 preambuly nariadenia Rady č. 1437/2007 takto:

„(12) Je potrebné objasniť právny základ na prijatie podrobných pravidiel uplatňovania nariadenia (ES) č. 1290/2005. Komisia by mala byť najmä schopná prijať podrobné pravidlá uplatňovania, pokiaľ ide o zverejňovanie informácií o prijímateľoch v oblasti spoločnej poľnohospodárskej politiky, v súvislosti s intervenčnými opatreniami, pri ktorých nebola stanovená pevná suma na jednotku v spoločnej organizácii trhu, a v súvislosti s rozpočtovými prostriedkami, ktoré sa preniesli na financovanie priamych platieb poľnohospodárom v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky.

(13) V kontexte revízie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev, sa do tohto nariadenia pridali ustanovenia o ročnom následnom zverejňovaní prijímateľov zdrojov pochádzajúcich z rozpočtu s cieľom vykonávať európsku iniciatívu za transparentnosť. Prostriedkami uverejňovania sú sektorové predpisy. EPZF aj EPFRV tvoria súčasť všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev a financujú sa z nich výdavky v kontexte spoločného hospodárenia medzi členskými štátmi a Spoločenstvom. Z toho dôvodu by sa mali ustanoviť pravidlá na zverejňovanie informácií o prijímateľoch finančných prostriedkov z týchto fondov. Členské štáty by preto na tento účel mali zabezpečiť ročné dodatočné zverejňovanie prijímateľov a súm z každého fondu vyplatených na prijímateľa.

(14) Sprístupnením týchto informácií verejnosti sa zvyšuje transparentnosť využitia fondov Spoločenstva v oblasti spoločnej poľnohospodárskej politiky a zlepší sa spoľahlivé finančné riadenie týchto fondov, najmä posilnením verejnej kontroly použitých prostriedkov.

18 — Nariadenie Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, s. 2; Mim. vyd. 09/01, s. 303). Tieto zásady vo všeobecnosti znamenajú, že informácie získané podľa nariadenia podliehajú povinnosti mlčanlivosti a sú chránené rovnako, ako sú chránené podobné informácie podľa právnych predpisov členského štátu, ktorému boli poskytnuté, a príslušných ustanovení, ktoré sa vzťahujú na inštitúcie EÚ. Komisia musí najmä zabezpečiť, aby jej inšpektori pri vykonávaní nariadenia dodržiavali právne predpisy Spoločenstva a vnútroštátne právne predpisy o ochrane osobných údajov v súlade so smernicou 95/46.

19 — Nariadenie Rady (ES) č. 1437/2007 z 26. novembra 2007, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 1290/2005 o financovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 322, s. 1).

Vzhľadom na závažnosť sledovaných cieľov je so zreteľom na zásadu proporcionality a požiadavku ochrany osobných údajov opodstatnené, aby sa umožnilo všeobecné zverejňovanie relevantných informácií bez toho, aby sa neprekročila nevyhnutná hranica v demokratickej spoločnosti a predišlo sa nezrovnalostiam [zverejňovanie relevantných informácií, keďže neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na zabránenie nezrovnalostiam – *neoficiálny preklad*]. S ohľadom na stanovisko európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov z 10. apríla 2007 [20] je vhodné vytvoriť ustanovenie, aby boli prijímatelia finančných prostriedkov informovaní, že tieto údaje možno zverejniť a že ich kontrolné a vyšetrujúce orgány môžu spracovať.

„podrobné pravidlá o zverejňovaní informácií o prijímateľoch uvedených v článku 44a a o praktických aspektoch spojených s ochranou jednotlivcov, pokiaľ ide o spracovanie ich osobných údajov v súlade so zásadami ustanovenými v právnych predpisoch Spoločenstva o ochrane údajov. Tieto pravidlá zabezpečia najmä to, že prijímatelia finančných prostriedkov sú informovaní [tieto pravidlá najmä zabezpečia, aby boli prijímatelia finančných prostriedkov informovaní – *neoficiálny preklad*], že tieto údaje možno zverejniť a môžu ich na účely ochrany finančných záujmov Spoločenstiev spracovať kontrolné a vyšetrujúce orgány vrátane času, kedy sa tieto informácie uskutočnia [vrátane uvedenia času poskytnutia týchto informácií – *neoficiálny preklad*].“

...“

38. Článok 44a stanovuje:

„Podľa článku 53b ods. 2 písm. d) nariadenia (ES, Euratom) č. 1605/2002 členské štáty zabezpečia ročné následné zverejňovanie prijímateľov EPZF a EPFRV a súm z každého fondu vyplatených na prijímateľa.

36. Pre prejednávanú vec sú relevantné dve doplnené ustanovenia – článok 42 bod 8b a článok 44a.

V zverejnení sa uvádzajú aspoň tieto údaje:

37. Článok 42 umožňuje Komisii prijať pravidlá na vykonanie nariadenia Rady č. 1290/2005. Bod 8b stanovuje, že Komisia prijme:

a) v súvislosti s EPZF suma rozdelená na priame platby v zmysle článku 2 písm. d) nariadenia (ES) č. 1782/2003 a ďalšie výdavky;

20 — Stanovisko z 10. apríla 2007 (Ú. v. EÚ C 134, s. 1).

b) v súvislosti s EPFRV celková suma verejného financovania na prijímateľa.“

42. Podľa odôvodnenia č. 5 „… na dosiahnutie transparentnosti nie je potrebné, aby tieto informácie boli prístupné na neurčitý čas, mala by sa určiť primeraná lehota prístupnosti zverejnených informácií…“.

Nariadenie Komisie č. 259/2008 [21]

39. Znenie preambuly potvrdzuje, že nariadenie bolo prijaté po konzultácii s európskym dozorným úradníkom pre ochranu údajov. [22]

43. Podľa odôvodnenia č. 6 „sprístupnenie týchto informácií verejnosti posilňuje transparentnosť využívania fondov Spoločenstva v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky a zlepšuje riadne finančné hospodárenie v týchto fondoch najmä posilnením verejnej kontroly použitých prostriedkov. Vzhľadom na primárnu dôležitosť sledovaných cieľov je so zreteľom na zásadu proporcionality a na požiadavku ochrany osobných údajov odôvodnené, aby sa ustanovilo všeobecné uverejňovanie príslušných informácií, aby sa neprekročila nevyhnutná hranica v demokratickej spoločnosti a predišlo sa nezrovnalostiam [keďže neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na zabránenie nezrovnalostiam – *neoficiálny preklad*]…“.

40. Podľa odôvodnenia č. 2 cieľom zverejňovania je posilniť transparentnosť týkajúcu sa využívania prostriedkov EÚ a zlepšiť riadne finančné hospodárenie.

41. Odôvodnenie č. 3 stanovuje, že na splnenie tohto cieľa „… by sa mali ustanoviť minimálne požiadavky, pokiaľ ide o obsah publikácie [obsah zverejňovania – *neoficiálny preklad*]. Tieto požiadavky by nemali ísť nad rámec toho, čo je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pri dosahovaní [na dosiahnutie – *neoficiálny preklad*] sledovaných cieľov…“.

44. Článok 1 ods. 1 nariadenia Komisie č. 259/2008 stanovuje, že zverejňované informácie o prijímateľoch prostriedkov majú obsahovať tieto údaje:

„a) meno a priezvisko v prípade, keď sú prijímatelia fyzické osoby;

21 — Nariadenie Komisie (ES) č. 259/2008 z 18. marca 2008, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005 v súvislosti s uverejňovaním informácií o prijímateľoch pomoci zo zdrojov Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 76, s. 28).

22 — Výsledky tejto konzultácie nie sú uverejnené na internetovej stránke európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov.

b) celý názov, tak ako je zaregistrovaný, keď sú prijímatelia právnické osoby;

c) celý názov združenia, ako je zaregistrovaný, alebo inak oficiálne uznaný, keď sú prijímatelia združenia fyzických alebo právnických osôb bez vlastnej právnej subjektivity;

d) obec, kde má prijímateľ sídlo alebo je registrovaný, a ak je to možné, poštové smerové číslo alebo jeho časť na identifikovanie obce;

e) za Európsky poľnohospodársky záručný fond (ďalej len ‚EPZF') čiastku priamych platieb podľa článku 2 písm. d) nariadenia (ES) č. 1782/2003 za každého prijímateľa v príslušnom finančnom roku;

f) za EPZF čiastku iných platieb ako tých, ktoré sa uvádzajú v písmene e), za každého prijímateľa v príslušnom finančnom roku;

g) za Európsky poľnohospodársky fond pre rozvoj vidieka (ďalej len ‚EPFRV') celkovú sumu verejných prostriedkov za každého prijímateľa v príslušnom finančnom roku, ktorá zahŕňa rovnako príspevok Spoločenstva aj vnútroštátny príspevok;

h) súčet čiastok uvedených v písmenách e), f) a g) za každého prijímateľa v príslušnom finančnom roku;

i) menu týchto čiastok."

45. Článok 1 ods. 2 umožňuje členským štátom zverejniť podrobnejšie informácie, ako sú informácie uvedené v článku 1 ods. 1.

46. Článok 2 stanovuje, že „informácie uvedené v článku 1 sa sprístupnia na osobitnej internetovej stránke každého členského štátu formou vyhľadávacieho nástroja, ktorý užívateľom umožní vyhľadávanie prijímateľov podľa mena, obce, prijatých čiastok, ako sú uvedené v článku 1 písm. e), f), g) a h), alebo podľa ich kombinácie s extrahovaním príslušných informácií do samostatného súboru s údajmi [alebo podľa ich kombinácie a extrahovať všetky príslušné informácie ako samostatný súbor údajov – *neoficiálny preklad*]".

47. Článok 3 stanovuje, že informácie o prijímateľoch za predchádzajúci finančný rok sa majú zverejniť do 30. apríla a byť dostupné na internetovej stránke aspoň dva roky po dátume ich prvého zverejnenia.

48. Článok 4 stanovuje:

„1. Členské štáty informujú prijímateľov, že ich údaje sa zverejnia v súlade s nariadením (ES) č. 1290/2005 a týmto nariadením a že ich môžu spracovať príslušné audítorské a kontrolné orgány Spoločenstva [kontrolné a vyšetrovacie orgány Spoločenstiev – *neoficiálny preklad*] a členských štátov na účely ochrany finančných záujmov Spoločenstva [Spoločenstiev – *neoficiálny preklad*].

2. V prípade osobných údajov sa informácie uvedené v odseku 1 poskytujú v súlade s požiadavkami smernice 95/46/ES a prijímatelia sú informovaní o svojich právach ako subjekty údajov [ako dotknuté osoby – *neoficiálny preklad*] podľa tejto smernice a o postupoch použiteľných na uplatňovanie týchto práv.

3. Tieto informácie uvedené v odsekoch 1 a 2 sa poskytnú prijímateľom na formulári žiadosti o financovanie z fondov EPZF a EPFRV alebo ak nie, v čase prijímania týchto údajov. …“

49. Článok 5 vyžaduje, aby Komisia zriadila a udržiavala internetovú stránku Spoločenstva pod svojou centrálnou internetovou adresou, ktorá má obsahovať odkazy na internetové stránky všetkých členských štátov.

Skutkové okolnosti, konanie a položené otázky

50. Žalobcami v týchto dvoch veciach je spoločnosť (Volker und Markus Schecke GbR: vec C-92/09) a jednotlivec (pán Hartmut Eifert: vec C-93/09), pričom každý z nich podniká v oblasti poľnohospodárstva. Obaja žalobcovia namietajú proti zverejneniu svojich údajov ako prijímateľov poľnohospodárskych dotácií podľa nariadenia Komisie č. 259/2008. Dňa 31. decembra 2008 bola spoločnosti Volker und Markus Schecke GbRposkytnutá platba vo výške 64 623,65 eura. Dňa 5. decembra 2008 bola pánovi Eifertovi poskytnutá platba vo výške 6 110,11 eura na podporu poľnohospodárstva v znevýhodnenej oblasti.

51. Žiadosti o poskytnutie pomoci z fondov obsahovali toto oznámenie: „Som si vedomý, že článok 44a nariadenia (ES) č. 1290/2005 vyžaduje zverejnenie informácií o prijímateľoch prostriedkov z EPZF a EPFRV a súm vyplatených prijímateľovi. Zverejnenie sa týka všetkých opatrení žiadaných v súvislosti so spoločnou prihláškou, ktorá predstavuje jednotnú prihlášku na účely článku 11

nariadenia (ES) č. 796/2004, [23] a uskutočňuje sa každoročne najneskôr do 31. marca nasledujúceho roka“.

52. Mená prijímateľov, ich sídla alebo bydliská, poštové smerovacie čísla a vyplatené sumy sú dostupné na internetovej stránke [24] Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (ďalej len „BfLE“) (Spolková agentúra pre poľnohospodárstvo a výživu), ktorá je vedľajším účastníkom konania vo veci samej. Súčasťou internetovej stránky je vyhľadávač, ktorý umožňuje užívateľom na základe uvedenia jedného údaja (napríklad poštového smerovacieho čísla) získať príslušný zoznam prijímateľov prostriedkov z EPZF alebo EPFRV s uvedením názvu alebo mena prijímateľa. Oznámenie týkajúce sa ochrany osobných údajov uverejnené ako súčasť informácií na internetovej stránke obsahuje toto vyhlásenie: „Pri každom prístupe na server sa údaje ukladajú na štatistické a bezpečnostné účely. Na obmedzenú dobu sa ukladá IP adresa poskytovateľa internetového pripojenia, dátum a čas a údaje o zobrazených stránkach. Tieto údaje sa využívajú iba na účely vylepšenia internetovej stránky a neposkytujú sa tretím osobám, ani sa nevyhodnocujú spôsobom, ktorý umožňuje zistiť totožnosť užívateľov“.

53. Volker und Markus Schecke GbRa pán Eifert podali žaloby proti spolkovej krajine Hesensko 26. septembra 2008 a 18. decembra 2008. Každý z nich sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd zakáže zverejňovanie ich osobných údajov ako prijímateľov prostriedkov poskytovaných z fondov.

54. Žalobcovia zastávajú názor, že článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 je v rozpore s právnymi predpismi EÚ týkajúcich sa ochrany osobných údajov. Informácie zverejnené na internetovej stránke sú osobnými údajmi a neexistuje nadradený verejný záujem, ktorý by odôvodňoval tento zásah do ich práv.

55. Spolková krajina Hesensko tvrdí, že povinnosť členských štátov zverejňovať tieto údaje na internete vyplýva z článku 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 v spojení s nariadením Komisie č. 259/2008. Podľa jej názoru nemožno pochybovať o platnosti týchto ustanovení. Existuje nadradený verejný záujem na zverejnení týchto údajov, keďže ich zverejnenie zvyšuje transparentnosť v súvislosti s výdavkami v oblasti poľnohospodárstva a s predchádzaním nezrovnalostiam. Zverejňovanie týchto údajov navyše neprekračuje rámec toho, čo je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti. Okrem toho boli žalobcovia vo formulári žiadosti informovaní, že príslušné orgány sú povinné zverejniť ich

23 — Nariadenie Komisie (ES) č. 796/2004 z 21. apríla 2004, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie krížového plnenia, modulácie a integrovaného správneho a kontrolného systému uvedeného v nariadení Rady (ES) č. 1782/2003, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá pre režimy priamej podpory v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zavádzajú niektoré režimy podpory pre poľnohospodárov (Ú. v. EÚ L 141, s. 18; Mim. vyd. 3/44, s. 243).

24 — http://www.agrar-fischerei-zahlungen.de.

osobné údaje, a preto predloženie formulára žiadosti predstavuje ich súhlas s týmto zverejnením na účely článku 7 písm. a) smernice 95/46. Spolková krajina Hesensko tvrdí, že žalobcovia sa v každom prípade mohli vyhnúť zverejneniu údajov tým, že by nepožiadali o poskytnutie pomoci.

56. Vnútroštátny súd zastáva názor, že žaloba žalobcov sa týka platnosti článku 42 bodu 8b a článku 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 a nariadenia Komisie č. 259/2008. Ak sú tieto predpisy neplatné, spracovanie údajov zo strany BfLE je protiprávne a návrhu žalobcov na vydanie rozhodnutia o zákaze zverejňovania údajov treba vyhovieť.

57. Vnútroštátny súd tiež uviedol viacero technických otázok týkajúcich sa zlučiteľnosti požiadavky zverejňovať osobné údaje prijímateľov, ktorým sa vyplácajú prostriedky z EPZF a EPFRV, s niektorými aspektmi právnych predpisov EÚ o ochrane osobných údajov, najmä smerníc 95/46 a 2006/24.

58. Vnútroštátny súd preto prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Sú ustanovenia článku 42 bodu 8b a článku 44a [nariadenia Rady č. 1290/2005], doplnené [nariadením Rady č. 1437/2007], neplatné?

2. Je nariadenie Komisie č. 259/2008

a) neplatné, alebo

b) je platné len preto, že [smernica 2006/24] je neplatná?

Ak sú právne predpisy uvedené v prvej a v druhej otázke platné:

3. Má sa článok 18 ods. 2 druhá zarážka smernice [95/46] vykladať v tom zmysle, že k zverejneniu údajov podľa [nariadenia Komisie č. 259/2008] smie dôjsť až vtedy, keď sa uskutočnili postupy, ktoré nahrádzajú oznámenie dozornému orgánu a sú stanovené uvedeným článkom?

4. Má sa článok 20 smernice [95/46] vykladať v tom zmysle, že k zverejneniu údajov podľa [nariadenia č. 259/2008] smie dôjsť až vtedy, keď sa uskutočnila prvotná kontrola, ktorú pre takýto prípad predpisuje vnútroštátne právo?

5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku: Má sa článok 20 smernice [95/46] vykladať v tom zmysle, že o účinnú prvotnú kontrolu nejde vtedy, keď sa táto uskutočnila na základe registra vedeného podľa článku 18 ods. 2 druhej zarážky tejto smernice, ktorý neobsahuje predpísanú informáciu?

6. Má sa článok 7 – a v tomto prípade najmä jeho písm. e) – [smernice 95/46] vykladať v tom zmysle, že je s ním v rozpore prax, pri ktorej sa zaznamenávajú IP adresy návštevníkov internetových stránok bez ich výslovného súhlasu?“

59. Písomné pripomienky boli predložené v mene spoločnosti Volker und Markus Schecke GbR, spolkovej krajiny Hesensko, gréckej, holandskej a švédskej vlády, Rady a Komisie, ktoré (s výnimkou holandskej vlády) predniesli ústne prednesy na pojednávaní 2. februára 2010.

Posúdenie

60. Šesť otázok položených vnútroštátnym súdom možno ďalej rozdeliť takto.

61. Otázky 1 a 2a) tvoria jadro návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Vnútroštátny súd sa v týchto otázkach pýta na platnosť právnych predpisov Spoločenstva, ktoré zakotvujú povinnosť zverejniť na internete určité údaje týkajúce sa prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV. Týmito otázkami sa budem zaoberať po úvodných poznámkach.

62. Vnútroštátny súd ďalej kladie tri podrobné otázky týkajúce sa niektorých ustanovení smernice 95/46, ktoré upravujú oznámenia o spracovaní údajov (otázky 3, 4 a 5). Ak sa Súdny dvor stotožní s mnou navrhovanými odpoveďami na otázky 1 a 2a), nie je (prísne vzaté) potrebné zaoberať sa týmito otázkami. V prípade, ak sa Súdny dvor s mojím stanoviskom nestotožní, v krátkosti sa nimi budem zaoberať.

63. Napokon vnútroštátny súd kladie dve otázky, ktoré sa týkajú „užívateľov“ údajov získaných prostredníctvom internetu a výkladu smernice 2006/24 (otázky 2b a 6). Z dôvodov, ktoré uvediem ďalej, považujem tieto otázky za neprípustné.

Otázky 1 a 2a)

„štrasburský súd“ – toto označenie budem používať pre skrátenie a nemyslím tým nič negatívne). [26] Považujem za nepredstaviteľné, aby Súdny dvor potvrdil platnosť sekundárneho práva EÚ, ktoré porušuje základné práva vo všeobecnosti alebo osobitne EDĽP alebo Chartu. [27]

Úvodné poznámky

— Úvod

64. Nebudem sa zbytočne venovať rozsiahlemu rozboru významu základných práv v právnom poriadku Európskej únie. Základné práva sú už mnoho rokov imanentnou súčasťou tohto právneho poriadku. [25] EDĽP má osobitné postavenie ako prameň týchto práv a Súdny dvor osobitne prihliada na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

65. Začnem krátkym náčrtom protichodných cieľov, ktoré je v tejto veci potrebné vyvážiť: na jednej strane je to právo na prístup k informáciám v záujme transparentnosti a na druhej strane je to právo na súkromie a na ochranu osobných údajov. Následne sa budem zaoberať konkrétnou námietkou, ktorá bola vznesená proti žalobcom domáhajúcim sa svojich práv, ktoré by im inak patrili (práva na súkromie a/alebo na ochranu osobných údajov) – a to že podpísaním žiadostí o poskytnutie prostriedkov v rámci SPP vyjadrili súhlas so sporným zverejnením údajov.

25 — Judikatúra Súdneho dvora pochádza už z roku 1969: pozri napríklad rozsudky z 12. novembra 1969, Stauder, 29/69, Zb. s. 419, bod 7, a zo 17. decembra 1970, Internationale Handesgesellschaft mbH, 11/70, Zb. s. 1125, bod 4. Z novšej judikatúry pozri rozsudky z 20. mája 2003, Österreichischer Rundfunk a i. (ďalej len „ÖRF“), spojené veci C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Zb. s. I-4989, body 68 a 69, a z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, Zb. s. I-271, bod 62.

26 — Pozri rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, spojené veci C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 274, a z 29. júna 2006, Komisia/SGL Carbon, C-301/04 P, Zb. s. I-5915, bod 43. Pozri ďalej rozsudok zo 16. decembra 2008, Teitosuojavaltuutettu/Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy, C-73/07, Zb. s. I-9831, najmä návrhy generálnej advokátky Kokott, bod 37.

27 — Vo veci Bosphorus (rozsudok z 30. júla 1996, C-84/95, Zb. s. I-3953) generálny advokát Jacobs v bode 53 svojich návrhov uviedol, že „dodržiavanie základných práv je… podmienkou zákonnosti aktov Spoločenstva…“.

— Transparentnosť a poskytovanie informácií

66. Význam transparentnosti je pevne zakotvený v práve EÚ. Článok 1 EÚ sa zmieňuje o „čo najotvorenejšom“ prijímaní rozhodnutí. [28] Súdny dvor skonštatoval, že účelom zásady transparentnosti je poskytnúť občanom čo najširší prístup k informáciám s cieľom posilniť demokratický charakter inštitúcií a verejnej správy. [29] Zverejňovanie údajov o prijímateľoch spoločne spravovaných prostriedkov EÚ je jedným z konkrétnych opatrení uvedených v ETI. [30] Na politickej úrovni sa teda transparentnosť považuje za imanentný prvok demokratickej verejnej správy.

67. Nie je však celkom jasné, či je transparentnosť všeobecnou zásadou práva EÚ [31] alebo dokonca základným právom. Pojem transparentnosti a jej postavenie v práve EÚ boli posudzované vo veciach týkajúcich sa prístupu k dokumentom. [32] Generálny advokát Léger vo svojich návrhoch vo veci Hautala [33] charakterizoval transparentnosť rozhodovacieho procesu v súvislosti s poskytnutím čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom inštitúcií ako základné právo. Súdny dvor sa však touto otázkou výslovne nezaoberal. Vo veci Interporc [34] sa Súdny dvor nestotožnil s tvrdením odvolateľa, že transparentnosť je všeobecnou zásadou práva EÚ, ktorá má prednosť pred rozhodnutím 94/90/ESUO, ES, Euratom [35], na základe ktorého Komisia rozhodla o odopretí prístupu k dokumentom. [36] V týchto návrhoch zámerne nezaujmem jednoznačné stanovisko k tejto otázke, keďže v tejto veci nie je potrebné o nej rozhodnúť. Je to tak preto, že označenie konkrétneho cieľa za základné právo nie je podmienkou zaradenia tohto cieľa medzi výnimky uvedené v článku 8 ods. 2 EDĽP.

28 — Článok 6 ods. 1 EÚ stanovuje, že EÚ je založená na zásadách slobody, demokracie, dodržiavania ľudských práv a základných slobôd a právneho štátu, ktoré sú spoločné členským štátom.

29 — Rozsudok zo 6. decembra 2001, Hautala, C-353/99 P, Zb. s. I-9565, bod 24, a bod 52 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Léger.

30 — Pozri bod 23 vyššie.

31 — Transparentnosť niektorí autori jednoznačne zaraďujú do tejto kategórie: pozri napríklad LENAERTS, K.: In the Union we trust: trust – enhancing principles of Community Law. In: *Common Market Law Review*, 2004, s. 317, a CRAIG, P., DE BÚRCA, G.: *EU Law text, cases and materials*. 4. vydanie. Oxford University Press 2007, s. 567. Súdny dvor sa však k tejto otázke ešte definitívne nevyjadril.

32 — Pozri najmä rozsudky z 30. apríla 1996, Holandsko/Rada, C-58/94, Zb. s. I-2169, bod 35; Hautala, už citovaný v poznámke pod čiarou 29 (v ktorom Súdny dvor rozhodoval o odvolaní Rady proti rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Rady o odmietnutí sprístupnenia správy pracovnej skupiny Rady o vývoze zbraní), bod 22, a zo 6. marca 2003, C-41/00 P, Interporc, Zb. s. I-2125, body 38 až 43.

33 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 29, body 76 a 77.

34 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 32.

35 — Rozhodnutie Komisie z 8. februára 1994 o verejnom prístupe k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58).

36 — Rozsudok Interporc, už citovaný v poznámke pod čiarou 32, bod 43; pozri aj bod 80 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Léger.

68. Vnútroštátny súd má zrejme pochybnosti o tom, či transparentnosť môže predstavovať samostatný cieľ, a považuje ju iba za charakteristiku napadnutých opatrení. Tieto pochybnosti sú podľa môjho názoru neopodstatnené. Hoci je nepochybné, že transparentnosť nie je „právom" v zmysle niečoho, čo je výslovne uvedené v klasickom znení EDĽP, transparentnosť bola (veľmi jasne) uznaná za žiaduci a potrebný cieľ v demokratickej spoločnosti. Je výslovne uvedená v Charte, ktorá predstavuje oveľa novší demokratický dokument zakotvujúci základné práva. [37] Vychádzam preto z premisy, že konanie v záujme transparentnosti je konaním sledujúcim cieľ, ktorý je žiaduci z hľadiska demokracie.

69. Transparentnosť musí byť vzhľadom na svoju podstatu otvoreným pojmom. Jej cieľom je podpora otvorenosti v demokratickej spoločnosti. Transparentnosť môže pomôcť chrániť občana pred svojvoľným zneužitím moci. Zo všeobecnejšieho hľadiska poskytnutie širokého prístupu k informáciám s cieľom dosiahnuť informovanosť verejnosti a demokratickú diskusiu umožňuje občanom účinne kontrolovať, ako orgány verejnej moci využívajú moc, ktorú im občania zverili. Transparentnosť teda znamená verejnú kontrolu verejných inštitúcií. Pokiaľ väčšia transparentnosť znamená viac otvorenosti a viac demokratickej zodpovednosti, treba sa spravidla prikloniť k väčšej transparentnosti.

70. Niekedy však transparentnosť, ako je to v prejednávanej veci, môže byť konfrontovaná s iným konkurujúcim cieľom. Z tohto hľadiska absolútna transparentnosť nie je nevyhnutne absolútnym dobrom. Vždy totiž neplatí „čím viac, tým lepšie". „Maximálna transparentnosť vo verejnom záujme" sa teda nemôže stať mantrou na odôvodnenie výnimky z rešpektovania práv jednotlivcov. V prejednávanej veci je na zistenie, či bola dosiahnutá náležitá rovnováha medzi transparentnosťou na jednej strane a súkromím a ochranou osobných údajov na druhej strane, potrebné presne posúdiť, čo je cieľom transparentnosti v konkrétnom kontexte SPP.

37 — Charta nebola v čase podania žaloby vo veci samej záväzná: pozri analogicky rozsudok z 27. júna 2006, Parlament/Rada, C-540/03, Zb. s. I-5769, bod 38. Po vstupe Lisabonskej zmluvy do platnosti s účinnosťou od 1. decembra 2009 má Charta právnu silu primárneho práva (článok 6 ods. 1 ZEÚ).

— Právo na súkromie a právo na ochranu osobných údajov

71. V prejednávanej veci sa žalobcovia dovolávajú dvoch samostatných práv: klasického práva (ochrana súkromia podľa článku 8 EDĽP) a modernejšieho práva (ustanovenia dohovoru č. 108 o ochrane osobných údajov). V Charte sú podobné práva vymedzené v článkoch 7 a 8. Súdny dvor uznal úzku spojitosť medzi základným právom na súkromie a právom na ochranu osobných údajov. [38]

72. Štrasburský súd už judikoval, že právnická osoba (ako aj fyzická osoba) sa môže dovolávať článku 8 EDĽP [39] a že ochrana podľa tohto článku sa vzťahuje aj na výkon povolania a podnikania. [40] Právo na súkromie a právo na ochranu osobných údajov sa teda bez ďalšieho vzťahujú na oboch žalobcov v konaní vo veci samej (vzhľadom na obsah týchto práv by bolo absurdné tvrdiť, že právnická osoba sa môže dovolávať článku 8 EDĽP, ale nie dohovoru č. 108). Štrasburský súd tiež skonštatoval, že súčasťou súkromia je osobná identita, ako je meno osoby, [41] a že ochrana osobných údajov má zásadný význam pre rešpektovanie práva jednotlivca na ochranu jeho súkromia. [42]

73. Rovnako ako mnoho klasických práv zakotvených v EDĽP, právo na súkromie nie je absolútnym právom. Článok 8 ods. 2 EDĽP výslovne uznáva možnosť uplatnenia výnimiek z tohto práva. Uplatnenie výnimiek v súvislosti s právom na ochranu osobných údajov tiež výslovne pripúšťa článok 9 dohovoru č. 108. Článok 52 Charty tiež stanovuje (všeobecne formulované) podobné kritériá,

38 — Pozri rozsudok Promusicae, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, bod 63, a bod 51 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott; z novšej judikatúry pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer vo veci Rijkeboer (rozsudok zo 7. mája 2009, C-553/07, Zb. s. I-3889), body 18 až 20. Súvislosť medzi súkromím a ochranou údajov je vyjadrená aj v odôvodneniach č. 10 až 12 a v článku 1 ods. 1 smernice 95/46. V tejto súvislosti pozri tiež rozsudok nemeckého Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd) z 15. decembra 1983 („Volkszählungsurteil", 1 BvR 209, 269, 362, 420, 440, 484/83, BVerfGE 65, 1) a novší rozsudok z 2. marca 2010 (BvR 256, 263, 586/08), ktoré sú dostupné na internetovej adrese www.bundesverfassungsgericht.de.

39 — Pozri rozsudok Niemietz proti Nemecku zo 16. decembra 1992, séria A, č. 251-B, body 29 až 31.

40 — Pozri rozsudky Colas Est a i. proti Francúzsku, č. 37971/97, Zbierka 2002-III, bod 41, a Peck proti Spojenému kráľovstvu, č. 44647/98, Zbierka 2003-I, bod 57. Z judikatúry Súdneho dvora pozri rozsudok zo 14. februára 2008, Varec, C-450/06, Zb. s. I-581, bod 48.

41 — Pozri rozsudky Von Hannover proti Nemecku, č. 59320/00, Zbierka 2004-VI, bod 50, a tam citovanú judikatúru, a Karakó proti Maďarsku z 28. apríla 2009, č. 39311/05, bod 21.

42 — Pozri rozsudok S & Marper proti Spojenému kráľovstvu (veľká komora) zo 4. decembra 2008, č. 30562/04 a 30566/04, bod 103.

ktoré, ak sú splnené, pripúšťajú výnimky z práv zakotvených v Charte (alebo odchýlky od týchto práv).

— Je „súhlas“ so zverejnením prekážkou následného domáhania sa uplatnených práv?

74. Predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania a písomných pripomienok, ktoré predložila spolková krajina Hesensko, je otázka, či skutočnosť, že žalobcovia boli vo formulári žiadosti o podporu v rámci SPP, upozornení, že ich údaje budú predmetom spracovania, a napriek tomu podpísali formuláre žiadosti, znamená, že následne nemôžu namietať proti zverejneniu údajov. Táto otázka vyvoláva dve samostatné podotázky: a) udelili žalobcovia súhlas „jednoznačne“ v zmysle článku 7 písm. a) smernice 95/46 [tak, že bol „slobodný, výslovný a informovaný“ v zmysle definície uvedenej v článku 2 písm. h) tejto smernice], a teda na základe tohto súhlasu spracovanie ich údajov bolo v súlade so zákonom; b) bráni im nejaká zásada administratívneho práva EÚ v tom, aby sa domáhali práv, ktoré by im inak patrili?

75. Pokiaľ ide o prvú podotázku, vo svojej odpovedi na priamu otázku zo strany Súdneho dvora počas pojednávania zástupca Komisie výslovne potvrdil, že Komisia sa neopiera o súhlas podľa článku 7 písm. a) smernice, ale výlučne o ustanovenia článku 7 písm. c) (spracovanie bolo „nevyhnutné na splnenie zákonnej povinnosti, ktorou je kontrolór viazaný“). Rada neuviedla odlišnú argumentáciu.

76. Keďže Komisia sa opiera o článok 7 písm. c) smernice 95/46, vychádza z predpokladu, že oba predpisy, na základe ktorých sa spracovávajú údaje prijímateľov prostriedkov z EPZF alebo EPFRV (článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 a konkrétnejšie nariadenie Komisie č. 259/2008), sú platné. Ak by však Súdny dvor rozhodol, že jeden z týchto predpisov alebo oba tieto predpisy sú neplatné, toto odôvodnenie spracovania údajov by nebolo relevantné. Kontrolór by už nemal zákonnú povinnosť spracovávať údaje. V kontexte konania, ktorého predmetom je (práve) platnosť ustanovení, ktoré ukladajú zákonnú povinnosť, je teda tento argument argumentáciou uzavretou v kruhu. Ďalej sa ním nebudem zaoberať a vrátim sa k otázke súhlasu.

77. Udelili žalobcovia jednoznačný súhlas tým, že podpísali formulár žiadosti? Ich právny zástupca uviedol, že z presného

znenia uvedeného vo formulári SPP [43] vyplýva, že podpísanie tejto žiadosti znamená iba oboznámenie sa so skutočnosťou, že dôjde k zverejneniu údajov, a nie súhlas s týmto zverejnením. Ak ho posúdime podrobnejšie, tento pomerne technický argument je skutočne opodstatnený.

78. Formulár žiadosti sa skutočne nezmieňuje o „zverejnení informácií o prijímateľoch prostriedkov z EPZF a EPFRV a súm vyplatených prijímateľovi" a odkazuje na článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 (ako aj na článok 11 nariadenia Komisie č. 796/2005). Ak text uvedený vo formulári žiadosti posúdime samostatne – teda *bez* konzultácie úplného znenia nielen nariadenia Rady č. 1290/2005, ale aj *nariadenia Komisie č. 259/2008* – formulár žiadosti jednoznačne *neuvádza,* že žiadateľ súhlasí so zverejnením svojho mena, obce, v ktorej má sídlo alebo bydlisko (a prípadne poštového smerovacieho čísla), a súm, ktoré mu boli vyplatené z EPZF a/alebo EPFRV. Žiadateľ by si bol vedomý, že jeho súhlas so zverejnením v skutočnosti znamená takýto súhlas, iba ak by mu bolo známe znenie článku 1 ods. 1 nariadenia Komisie č. 259/2008. Iba toto ustanovenie podrobne uvádza údaje, ktoré budú zverejnené. Nariadenie Komisie č. 259/2008 však nie je spomenuté v oznámení vo formulári a jeho existenciu nemožno odvodiť zo znenia jedného alebo druhého nariadenia, na ktoré formulár žiadosti odkazuje.

79. Článok 7 smernice 95/46 obsahuje taxatívny výpočet striktných podmienok, za ktorých sa môže uskutočniť spracovanie údajov v súlade so zákonom. Článok 7 písm. a) vyžaduje, aby dotknutá osoba udelila „jednoznačný" súhlas. Potvrdenie predchádzajúceho oznámenia, že dôjde k určitému druhu zverejnenia, nie je totožné s udelením „jednoznačného" súhlasu s konkrétnym druhom podrobného zverejnenia. Nemožno ho ani označiť za „slobodný a *výslovný prejav vôle*" žalobcov v súlade s definíciou súhlasu dotknutej osoby v článku 2 písm. h). Preto zastávam názor, že žalobcovia neudelili súhlas so spracovaním (t. j. v tomto prípade so zverejnením) svojich údajov v zmysle článku 7 písm. a) smernice 95/46.

80. Napriek tomu však tento argument z dlhodobého hľadiska nemá veľký význam. Aj v prípade, ak by sa v prejednávanej veci potvrdil, v budúcnosti by sa dal ľahko vyvrátiť jednoduchým preformulovaním formulára a spomenutím nariadenia Komisie č. 259/2008, aby bol súhlas udelený dotknutou osobou celkom jednoznačný. Preto je potrebné venovať pozornosť druhej podotázke.

43 — Uvedené v úplnom znení v bode 52 vyššie.

81. Článok 7 smernice 95/46 vytvára rámec, v rámci ktorého sa môžu osobné údaje v členských štátoch oprávnene spracovávať. [44] Tento článok je založený na článku 8 ods. 2 Charty, ktorý stanovuje, že údaje sa musia spracovávať riadne a „na základe súhlasu dotknutej osoby“ (alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom). Článok 7 písm. a) smernice 95/46 navyše stanovuje, že tento súhlas musí byť „jednoznačný“. V rámci tejto právnej úpravy je podľa môjho názoru nevyhnutné najprv posúdiť povahu údajného súhlasu, pričom žiadateľ musí mať právo namietať, že hoci bol súhlas dobrovoľný, nemalo sa od neho vyžadovať, aby sa vzdal predmetného práva, alebo že súhlas nebol udelený slobodne.

82. Prvá alternatíva si nevyžaduje ďalší rozbor. Pokiaľ ide o druhú alternatívu, bola by som ochotná akceptovať, že významná hospodárska núdza by postačovala na to, aby súhlas nebol dobrovoľný [a teda nebol „slobodný“ v zmysle článku 2 písm. h) smernice 95/46].

83. Otázka, či v tomto prípade žiadateľ bol v takej núdzi, by bola skutkovou otázkou, ktorú by musel posúdiť vnútroštátny súd. Treba poznamenať, že na pojednávaní právny zástupca žalobcov uviedol – bez toho, aby proti tomu ktorákoľvek z inštitúcií namietala – že prostriedky získané v rámci SPP môžu predstavovať 30 % až 70 % príjmu poľnohospodára.

84. Členovia senátu uviedli možný opačný príklad situácie žiadateľa, ktorý žiada banku o poskytnutie úveru: môže sa žiadateľ rozhodnúť, či prijme úver za ponúkaných podmienok? Bez ohľadu na to, aké alternatívy pre žiadateľa sú k dispozícii na trhu, v tomto prípade iba jedna „banka“ poskytuje podporu, ktorá sa má podľa Európskej únie poskytovať poľnohospodárom. Bol prezentovaný názor, že pre mnohých poľnohospodárov, ktorí žiadajú o prostriedky z SPP, v skutočnosti neexistuje iná reálna alternatíva. Tieto prostriedky potrebujú na rentabilné prevádzkovanie malých a stredných fariem, ktoré produkujú primeraný príjem pre nich a pre ich rodiny. Opäť ide o skutkovú otázku, ktorú môže posúdiť len vnútroštátny súd.

44 — Článok 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, s. 1; Mim. vyd. 13/26, s. 102) zakotvuje rovnakú ochranu v súvislosti so spracovávaním údajov zo strany inštitúcií.

85. Zastávam však názor, že od žiadateľa o poskytnutie prostriedkov od verejného orgánu, ako je Európska únia (bez ohľadu na to, či Únia koná samostatne alebo spolu s členskými štátmi), principiálne nemožno žiadať, aby sa výlučne s cieľom získať tieto prostriedky vzdal základného práva, ktorého by sa inak mohol dovolávať.

86. Za týchto okolností podľa môjho názoru skutočnosť, že žalobcovia podpísali formulár žiadosti o poskytnutie prostriedkov na základe SPP, im *nebráni* v tom, aby sa dovolávali svojho práva na ochranu osobných údajov (či už podľa smernice 95/46 alebo podľa dohovoru č. 108). Súdny dvor by mal preto posúdiť otázky, ktoré tvoria podstatu prejednávanej veci.

Analýza

87. Je zrejmé, že analýza otázok 1 a 2a) zo strany Súdneho dvora musí pozostávať z niekoľkých fáz (pričom sa však niektorými z nich stačí zaoberať v krátkosti). [45] Vzhľadom na to, že žaloba v konaní na vnútroštátnom súde je založená na údajnom porušení práv žalobcov na súkromie a na ochranu osobných údajov, treba vychádzať z týchto práv (a nie z práva na transparentnosť). Došlo k zásahu do práv na súkromie a na ochranu osobných údajov? Ak áno, je tento zásah „v súlade so zákonom“? Je tento zásah (v zásade) „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“, pretože zodpovedá naliehavej spoločenskej potrebe? A je tento zásah primeraný? Zodpovedanie poslednej otázky vyžaduje presné a jasné vymedzenie cieľa napadnutých opatrení a posúdenie, či sú konkrétne zvolené opatrenia (s *konkrétnou mierou zasahovania* do práv, ktoré z nich vyplýva) primerané na dosiahnutie tohto cieľa, a overenie, či neprekračujú rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa.

45 — Pozri analýzu Súdneho dvora v rozsudku ÖRF, už citovanom v poznámke pod čiarou 25. Podľa ustálenej judikatúry štrasburského súdu sú tieto podmienky kumulatívne: pozri napríklad rozsudok Amann proti Švajčiarsku (veľká komora), č. 27798/95, Zbierka 2000-II, bod 80. Výnimky uvedené v článku 8 ods. 2 EDĽP sa musia vykladať reštriktívne a nevyhnutnosť ich uplatnenia v konkrétnom prípade musí byť presvedčivo preukázaná: pozri rozsudky Funke proti Francúzsku z 25. februára 1993, séria A, č. 256-A, bod 55, a tam citovanú judikatúru, a Buck proti Nemecku, č. 41604/98, Zbierka 2005-IV, bod 37.

— Dochádza k zásahu do chráneného práva?

88. Rada aj Komisia uznávajú, že predmetné právne predpisy spôsobujú zásah do práva žalobcov na súkromie, ale považujú ho za menej závažný ako zásah, ktorý posudzoval Súdny dvor vo veci ÖRF. [46] Komisia však tvrdí, že tieto právne predpisy sú zlučiteľné so základným právom na ochranu osobných údajov. Rada sa k tejto otázke nevyjadrila.

89. Podľa môjho názoru napadnuté právne predpisy jednoznačne zasahujú do práva žalobcov na súkromie, ako aj do ich práva na ochranu osobných údajov.

90. Vo veci ÖRF orgány verejnej moci podliehajúce kontrole, ktorú vykonával Rechnungshof (rakúsky účtovný dvor), museli oznamovať tomuto účtovnému dvoru platy a dôchodky presahujúce určitú úroveň, ktoré vyplácali svojim zamestnancom a dôchodcom, s uvedením mien prijímateľov. Tieto informácie sa používali na účely zostavenia výročných správ, ktoré sa predkladali do Nationalrat, Bundesrat a Landtage (dolná a horná komora spolkového parlamentu a krajinské parlamenty) a sprístupňovali sa verejnosti. Súdny dvor rozhodol, že sa má použiť smernica 95/46; uznal, že oznamovanie údajov o odmeňovaní zo strany zamestnávateľa tretej osobe predstavuje zásah do práva na súkromie zakotveného v článku 8 EDĽP, a následne sa zaoberal otázkou odôvodnenosti tohto zásahu.

91. Vo veci Satakunnan Markkinapörssi [47] údaje, ktorých sa týkali otázky, zahŕňali priezvisko a krstné meno niektorých fyzických osôb, ktorých príjem presahoval určitý limit, ako aj sumu zaokrúhlenú na celé stovky eur ich získaného a nezískaného príjmu a podrobnosti o dani z majetku, ktorá im bola vyrubená. Tieto údaje, ktoré noviny získali od fínskych daňových orgánov podľa vnútroštátnych právnych predpisov o verejnom prístupe k informáciám, boli zostavené vo forme abecedne zoradeného zoznamu a roztriedené podľa obce a príjmovej kategórie. Jednotlivec však mohol požiadať o odstránenie svojich údajov z tohto zoznamu. Tieto údaje boli jednoznačne „osobnými údajmi“, ktoré boli „spracovávané“ v zmysle smernice 95/46.

46 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 25 a analyzovaný v bode 90 nižšie.

47 — Rozsudok C-73/07, už citovaný v poznámke pod čiarou 26.

Ak by Súdny dvor nerozhodol, že namietané spracovanie sa uskutočňovalo „výlučne na žurnalistické účely“ v zmysle výnimky obsiahnutej v článku 9 smernice, toto spracovanie by predstavovalo nezákonný zásah do práv jednotlivcov na súkromie a na ochranu ich osobných údajov.

otázkami, ktoré sa týkajú platnosti predmetných právnych predpisov, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je tento zásah odôvodnený. Tieto otázky vychádzajú (podľa môjho názoru správne) z toho, že dochádza k zásahu.

— Je zásah „v súlade so zákonom“?

92. V prejednávanej veci sú prijímatelia prostriedkov na základe SPP identifikovaní individuálne – menom. Adresa ich sídla alebo bydliska je identifikovaná so značnou mierou presnosti, keďže je uvedená aj obec, v ktorej sa nachádza ich sídlo alebo bydlisko, a prípade aj poštové smerovacie číslo. Poštové smerovacie čísla sa spravidla vzťahujú na pomerne malé územie (inak by mali pri triedení poštových zásielok iba obmedzený význam). Ak sa tieto údaje použijú v spojení s inými všeobecne dostupnými internetovými zdrojmi informácií (ako sú telefónne zoznamy), často umožnia zistiť presnú adresu osoby. Uvádza sa presná výška pomoci, ktorú prijímatelia získali z prostriedkov SPP. Treba pripustiť, že prinajmenšom v niektorých prípadoch tieto informácie umožňujú vytvorenie (správnych alebo nesprávnych) záverov o celkovej výške príjmu prijímateľov. [48] Prístup Súdneho dvora, ktorý aplikoval vo veciach ÖRF a Satakunnan Markkinapörssi, teda možno bez ďalšieho použiť aj v tejto veci. Prvými dvoma položenými

93. S výnimkou článku 1 ods. 2 nariadenia Komisie č. 259/2008, ku ktorému sa vrátim neskôr, [49] sú požiadavky na zverejnenie podľa môjho názoru dostatočne jasné a presné, aby spĺňali požiadavku, že zverejnenie má byť „v súlade so zákonom“, „ustanovené zákonom“ alebo „upravené zákonom“ – tieto rôzne formulácie, ktoré považujem za synonymické, sa nachádzajú v článku 8 ods. 2 EDĽP a v článku 8 ods. 2 a článku 52 ods. 1 Charty. Napadnuté právne predpisy jasne stanovujú, že určité informácie týkajúce sa prijímateľov budú zverejnené, a stanovujú aj formu tohto zverejnenia.

48 — Pozri bod 84 vyššie a bod 114 nižšie.

49 — Pozri body 126 až 128 nižšie.

— Je zverejnenie (v zásade) „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“, pretože zodpovedá naliehavej spoločenskej potrebe?

94. Výslovným všeobecným cieľom ustanovení, ktorých platnosť je spochybnená v prvých dvoch otázkach (článok 42 bod 8b a článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 a nariadenie Komisie č. 259/2008), je implementovať ETI a zvýšiť transparentnosť v súvislosti s využívaním prostriedkov z SPP.[50] Podpora transparentnosti je v zásade oprávneným základom pre zásah do práv na súkromie a na ochranu osobných údajov. Týmto konštatovaním chcem vyjadriť iba to, že transparentnosť je potenciálne oprávneným cieľom, ktorý možno považovať za nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.[51] Som preto ochotná akceptovať, že v *zásade* – čo zdôrazňujem – *určitá* miera zasahovania do práv na súkromie a na ochranu osobných údajov je „nevyhnutná v demokratickej spoločnosti“ na podporu transparentnosti demokratického procesu, pretože zodpovedá naliehavej spoločenskej potrebe.

95. V zmysle terminológie Charty to znamená, že podpora transparentnosti demokratického procesu je „oprávneným základom“ pre spracovávanie údajov v zmysle článku 8 ods. 2 a „cieľom všeobecného záujmu, ktorý je uznaný Úniou,“ na účely článku 52 ods. 1.

96. Pokiaľ správne uplatňovanie zásady transparentnosti znamená, že je potrebné prijať opatrenia na informovanie širokej verejnosti (na rozdiel od konkrétnych skupín osôb, ktoré sú súčasťou verejnosti, ako napríklad investigatívnych novinárov, ktorí môžu mať viac času a prostriedkov na získanie informácií z tradičných zdrojov, ako sú registre vedené obecnými úradmi a referenčné dokumenty, ktoré sú k dispozícii iba v hlavných verejných knižniciach), médiom na zverejnenie informácií je v súčasnosti jednoznačne internet. Samotná dostupnosť internetu, možnosť vyhľadávania a jednoduchosť jeho používania však znamenajú, že toto zverejnenie môže vo väčšej miere zasahovať do práv žiadateľov na súkromie a na ochranu ich osobných údajov ako tradičnejší spôsob zverejnenia. Pri

50 — Pozri odôvodnenia č. 13 a 14 nariadenia Rady č. 1437/2007 a odôvodnenie č. 2 nariadenia Komisie č. 259/2008. Rozpočtové pravidlá (ktorých platnosť nebola spochybnená) tiež zdôrazňujú význam transparentnosti (odôvodnenia č. 3 a 12) a stanovujú, že Komisia „vhodným spôsobom sprístupní informácie o príjemcoch finančných prostriedkov“, a to „za náležitého dodržiavania požiadaviek dôvernosti, najmä ochrany osobných údajov“ (článok 30 ods. 3), a vyžadujú, aby členské štáty „[zabezpečili] prostredníctvom príslušných pravidiel pre dané odvetvie a v súlade s článkom 30 ods. 3 primerané ročné následné zverejnenie príjemcov finančných prostriedkov z rozpočtu“ [článok 53b ods. 2 písm. d)].

51 — Zásah musí byť (samozrejme) dostatočne presne špecifikovaný, aby bol „v súlade so zákonom“ (pozri vyššie), a tiež musí byť primeraný, aby bol v súlade so zákonom.

posudzovaní otázky, či je zverejnenie osobných údajov s konkrétnou mierou detailnosti odôvodneným a primeraným zásahom do týchto práv, je treba mať na zreteli povahu a dôsledky zverejnenia údajov na internete.

97. Rada a Komisia interpretovali článok 42 bod 8b a článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 tak, že tieto ustanovenia odkazujú na zverejnenie, pri ktorom sú jednotliví prijímatelia identifikovaní menom v spojení so sumami, ktoré im boli vyplatené. Považujem za potrebné odlíšiť tieto dve ustanovenia.

98. Článok 42 bod 8b je iba splnomocňujúcim ustanovením. Udeľuje Komisii potrebné delegované právomoci na prijatie podrobných pravidiel. Nestotožňujem sa s názorom vnútroštátneho súdu, že článok 42 bod 8b nie je v súlade s článkom 202 treťou zarážkou ES (zverenie vykonávacích právomocí Komisii Radou) a článkom 211 štvrtou zarážkou ES (výkon týchto delegovaných právomocí Komisiou). [52]

99. Je pravdou, že článok 42 bod 8b je formulovaný široko. Pri stanovovaní kritérií, v rámci ktorých môže Komisia vykonávať delegované právomoci, má však Rada širokú mieru voľnej úvahy. Rada nie je povinná špecifikovať základné prvky tohto splnomocnenia. Postačuje všeobecné splnomocnenie. [53]

100. Komisii navyše nebola udelená neobmedzená právomoc, v rámci ktorej má konať. Článok 42 bod 8b stanovuje, že Komisia prijme podrobné pravidlá „v súlade so zásadami ustanovenými v právnych predpisoch Spoločenstva o ochrane údajov“. Ak teda článok 42 bod 8b vyžaduje, aby tieto pravidlá obsahovali ustanovenia o tom, že údaje „možno zverejniť“, neznamená to, že prijaté pravidlá museli byť prijaté vo forme určenej Komisiou. Komisii bola udelená právomoc prijať podrobné pravidlá, ale *len* také pravidlá, ktoré *nevedú k porušovaniu v* neprípustnom rozsahu práva na ochranu osobných údajov.

101. Preto nevidím dôvod na spochybnenie platnosti článku 42 bodu 8b nariadenia Rady č. 1290/ 2005.

52 — Článok 202 je v súčasnosti obsahovo nahradený článkom 16 ods. 1 ZEÚ a článkami 290 a 291 ZFEÚ. Článok 211 je v súčasnosti obsahovo nahradený článkom 17 ods. 1 ZEÚ.

53 — Rozsudky zo 17. decembra 1970, Köster, 25/70, Zb. s. 1161, bod 6; z 30. októbra 1975, Rey Soda, 23/75, Zb. s. 1279, bod 11; a z 27. októbra 1992, Nemecko/Komisia, C-240/90, Zb. s. I-5383, bod 41.

102. V prípade článku 44a ide o dosť odlišnú situáciu. Hoci samotné spojenie „ročné následné zverejňovanie prijímateľov EPZF a EPFRV“ nevyžaduje, aby boli jednotliví prijímatelia takto identifikovaní [toto spojenie vlastne iba preberá znenie článku 53b ods. 2 písm. d) rozpočtových pravidiel], z nasledujúcej požiadavky na zabezpečenie zverejnenia „súm z každého fondu vyplatených *na prijímateľa*“ a z požiadavky, aby zverejnenie obsahovalo „v súvislosti s EPFRV celkov[ú] sum[u] verejného financovania *na prijímateľa*,“ v spojení s odôvodneniami č. 13 a 14 nariadenia Rady č. 1437/2007 (ktorým boli doplnené rozhodujúce ustanovenia do znenia nariadenia Rady č. 1290/2005), vyplýva, že článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 sa musí vykladať tak, že vyžaduje individualizované zverejnenie.

103. Toto individualizované zverejnenie bolo vyjadrené v požiadavkách stanovených nariadením Komisie č. 259/2008. V prejednávanej veci sa má posúdiť primeranosť tejto osobitnej formy „zverejnenia v záujme transparentnosti“. Podľa môjho názoru však individualizované zverejnenie môže zahŕňať menej podrobností o dotknutej osobe – napríklad meno každého prijímateľa by *nemuselo* byť spojené s obcou, kde sa nachádza sídlo alebo bydlisko prijímateľa, a/alebo s poštovým smerovacím číslom.

— Je zásah primeraný?

104. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora „… [zásada] proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Spoločenstva,… vyžaduje, aby akty orgánov Spoločenstva neprekračovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom“. [54]

105. Na preukázanie odôvodnenosti konkrétnych prijatých opatrení, a teda nespochybniteľnej platnosti predmetných právnych predpisov nestačí, aby sa Rada a Komisia dovolávali zásady transparentnosti vo všeobecnosti. Je to tak preto, že nevyhnutnosť, vhodnosť a primeranosť legislatívneho opatrenia možno posúdiť iba v súvislosti s presným a konkrétnym cieľom. Transparentnosť ako taká sa jednoznačne považuje za žiaducu, za prospešnú pre spoločnosť a pre demokraciu.

54 — Rozsudok zo 7. septembra 2006, Španielsko/Rada, C-310/04, Zb. s. I-17285, bod 97. Pozri aj rozsudky z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, Zb. s. I-4023, bod 13; z 5. októbra 1994, Crispoltoni a i., spojené veci C-133/93, C-300/93 a C-362/93, Zb. s. I-4863, bod 41; a z 12. júla 2001, Jippes a i., C-189/01, Zb. s. I-5689, bod 81 a tam citovanú judikatúru.

Čo presne sa však má dosiahnuť prostredníctvom transparentnosti v konkrétnom kontexte týchto dvoch nariadení?

106. Odôvodnenia nariadenia Rady č. 1437/2007 (ktorými boli doplnené relevantné ustanovenia do znenia nariadenia Rady č. 1290/2005) spolu s odôvodneniami nariadenia Komisie č. 259/2008 stanovujú ciele napadnutých opatrení spôsobom, ktorý postačuje na splnenie požiadavky odôvodnenosti legislatívnych aktov. [55]

107. Odôvodnenie č. 13 uvádza, že cieľom nariadenia Rady č. 1437/2007 je vykonať ETI v súvislosti s výdavkami SPP. Odôvodnenie č. 14 potvrdzuje, že ročným následným zverejňovaním prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV sa má zvýšiť transparentnosť a zlepšiť spoľahlivé finančné riadenie týkajúce sa používania prostriedkov SPP, najmä posilnením verejnej kontroly použitých prostriedkov. Z týchto odôvodnení tiež vyplýva, že zákonodarca si bol vedomý toho, že akýkoľvek zásah do práva na súkromie a práva na ochranu osobných údajov musí byť primeraný.

108. Odôvodnenie č. 2 nariadenia Komisie č. 259/2008 kopíruje začiatok odôvodnenia č. 14 nariadenia Rady č. 1437/2007 a uvádza, že „cieľom… zverejňovania… je posilniť transparentnosť týkajúcu sa využívania prostriedkov fondov a zlepšiť ich riadne finančné hospodárenie“. Odôvodnenie č. 3 uvádza, že by sa mali stanoviť „minimálne požiadavky“ týkajúce sa obsahu tohto zverejňovania, pričom zdôrazňuje, že „tieto požiadavky by nemali ísť nad rámec toho, čo je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na dosiahnutie sledovaných cieľov“. Odôvodnenie č. 6 sa doslovne zhoduje s prvými dvoma vetami odôvodnenia č. 14 nariadenia Rady č. 1437/2007. Ďalšie odôvodnenia nariadenia Komisie uvádzajú, že „aby sa dodržali požiadavky ochrany údajov“, prijímatelia prostriedkov z týchto fondov by mali byť o ich zverejnení informovaní ešte pred zverejnením a informovaní o ich právach podľa [smernice 95/46]“ (odôvodnenie č. 7); [56] a že „v záujme transparentnosti“ by prijímatelia prostriedkov z fondov „mali byť informovaní aj o tom, že… ich osobné údaje [môžu] spracovať kontrolné a vyšetrujúce

55 — Článok 253 ES, teraz článok 296 ZFEÚ.

56 — Pozri v tomto zmysle poslednú vetu odôvodnenia č. 14 nariadenia Rady č. 1437/2007 a stanovisko Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov z 10. apríla 2007 (Ú. v. EÚ C 134, s. 1), na ktoré odkazuje toto odôvodnenie.

orgány Spoločenstiev a členských štátov“ (odôvodnenie č. 8).

109. Predmetom písomných pripomienok bolo do značnej miery skúmanie požiadaviek na zverejnenie platných pre rôzne iné fondy EÚ, najmä pre Európsky sociálny fond (ďalej len „ESF“). Žalobcovia v podstate poukazujú na to, že sa nemusia zverejňovať mená prijímateľov prostriedkov z ESF. Analogicky tvrdia, že postavenie prijímateľov prostriedkov z fondov SPP by malo byť rovnaké. Rada aj Komisia proti tejto analógii namietajú a tvrdia, že postavenie prijímateľov v týchto dvoch sektoroch nie je rovnaké. Po prvé platby z ESF sa neposkytujú priamo fyzickým alebo právnickým osobám ako prijímateľom, ale poskytujú sa sprostredkujúcim organizáciám (ako napríklad krajský úrad) na konkrétny projekt. Po druhé rovnaké zverejnenie v súvislosti s ESF by viedlo k oveľa závažnejšiemu zásahu do práva konečného prijímateľa na súkromie, pretože by došlo k zverejneniu takých aspektov osobnej situácie alebo stavu prijímateľa, ako je zdravotné postihnutie alebo nezamestnanosť, čo (ako uviedli tieto inštitúcie) neplatí v prípade prijímateľov prostriedkov na základe SPP.

110. Podľa môjho názoru existujú medzi týmito fondmi podobnosti aj odlišnosti a nie som si istá, či má v tomto prípade význam podrobne ich porovnávať. Štruktúra finančných ustanovení je skutočne odlišná. Spôsob, akým inštitúcie implementovali ETI v iných odvetviach, však môže poukázať na alternatívne možnosti zosúladenia cieľov transparentnosti na jednej strane a práv na súkromie a na ochranu osobných údajov na druhej strane.

111. Odvetvie rybného hospodárstva je odvetvím, v ktorom sa platby poskytujú priamo prijímateľom, ale cieľ transparentnosti sa dosahuje inak a zrejme cielenejšie. Článok 51 nariadenia č. 1198/2006 [57] upravuje zverejňovanie tak, že existuje jasná súvislosť medzi grantom, projektom a jednotlivcom. Preto sa dá pomerne ľahko pochopiť, aký môžu mať tieto informácie vplyv na verejnú diskusiu o financovaní odvetvia rybného hospodárstva. Táto súvislosť medzi príjemcom na jednej strane a sumou pomoci, ktorá mu bola vyplatená, a účelom poskytnutia pomoci na druhej strane v ustanoveniach o zverejnení posudzovaných v prejednávanej veci chýba.

112. V konečnom dôsledku sa však ustanovenia o zverejnení prijaté v súvislosti s každým

57 — Nariadenie Rady (ES) č. 1198/2006 z 27. júla 2006 o Európskom fonde pre rybné hospodárstvo (Ú. v. EÚ L 223, s. 1).

fondom na účely implementácie ETI musia podľa môjho názoru posúdiť podľa konkrétnych okolností, požiadaviek a cieľov vymedzených zákonodarcom. Myslím si, že neexistuje všeobecne platné pravidlo, ktoré by stanovovalo, čo je a čo nie je prijateľné.

113. Uvedené úvahy možno zhrnúť takto: formulácia predmetných odôvodnení a hmotnoprávnych ustanovení môže nasvedčovať záveru, že zásah do práv na súkromie na ochranu osobných údajov v záujme transparentnosti môže spĺňať test proporcionality. Na zaujatie konečného stanoviska k otázke, či je zásah skutočne primeraný, je však potrebné posúdiť ďalšie argumenty predložené účastníkmi konania počas ústnej časti konania.

114. Na pojednávaní boli podrobne rozobraté rôzne ciele, ktoré by prichádzali do úvahy. Obe inštitúcie predniesli všeobecné argumenty o transparentnosti ako základnom práve a o význame transparentnosti ako demokratickej zásady. Rada uviedla, že zverejnenie neumožňuje vyvodiť závery o osobných pomeroch alebo príjme prijímateľov (proti tomuto tvrdeniu ostro namietal právny zástupca žalobcov, ako aj pán Volker Schecke, ktorý osobne prehovoril k Súdnemu dvoru v odpovedi na otázku Súdneho dvora).[58] Obe inštitúcie predniesli všeobecné tvrdenia o význame správneho riadenia prostriedkov Spoločenstva a o potrebe umožniť občanom, aby sa zúčastnili (presne nedefinovanej) verejnej diskusie[59] určitým (nešpecifikovaným) spôsobom. Rada poukázala na to, že cieľom zverejňovania nie je len transparentnosť, ale aj verejná kontrola. Ak by sa zverejňovanie obmedzovalo na veľkých prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV, neboli by informovaní daňovníci v konkrétnej oblasti, ktorí by mali záujem o informácie o pomoci poskytnutej ich susedom. Táto otázka je tiež súčasťou verejnej diskusie, a preto je potrebné bez rozdielu identifikovať veľkých aj malých prijímateľov pomoci. Komisia proti tomuto argumentu namietala: podľa nej cieľom opatrení nie je uspokojiť zvedavosť ľudí na finančné pomery ich susedov. Ich cieľom je umožniť verejnú diskusiu o tom, či sa má

58 — Pán Volker Schecke poukázal na to, že v mnohých prípadoch je podpora poskytovaná v rámci SPP úzko prepojená s celkovým príjmom rodinnej farmy so známym počtom podporovaných osôb. S použitím príkladov argumentoval, že v niektorých prípadoch dochádza k značnému zásahu do súkromia prijímateľa v dôsledku toho, že zverejnené údaje zneužijú susedia.

59 — Počas pojednávania boli predložené *príklady* (jednej alebo viacerých) možných verejných diskusií: konkrétne diskusie vo francúzskej tlači o tom, či sa poskytuje pomoc menším alebo väčším farmám (Komisia v tejto súvislosti poukázala na článok uverejnený v *Le Monde* 30. marca 2010) a grécka vláda poukázala na svoju iniciatívu týkajúcu sa otvorenia verejnej diskusie pred plánovanou reštrukturalizáciou SPP v roku 2013. Príklady však samy osebe *nedefinujú* diskusiu.

pomoc poskytovaná na základe SPP upraviť alebo prípadne poskytovať inak. Mala by sa napríklad táto pomoc poskytovať veľkým spoločnostiam alebo malým miestnym poľnohospodárom? Mala by sa koncentrovať v znevýhodnených oblastiach?

115. Komisii bola položená konkrétna otázka, či je cieľom zverejňovania údajov o prijímateľoch podporiť boj proti podvodom prostredníctvom zvýšenia miery ostražitosti verejnosti. Komisia kategoricky odmietla toto tvrdenie a uviedla, že existujúce opatrenia na boj proti podvodom sú adekvátne. [60] Rada zjavne nesúhlasila s Komisiou v tejto (pomerne dôležitej) otázke a uviedla, že zverejňovanie je dobré, pretože posilnený boj proti podvodom by bol dobrý. Ako som však vyrozumela, Rada netvrdí, že podrobné pravidlá prijaté Komisiou sú zamerané primárne na dosiahnutie tohto cieľa.

116. Bolo teda cieľom zvýšiť informovanosť širokej verejnosti o vynakladaní prostriedkov v rámci SPP? Inštitúcie tvrdia, že áno. Prečo však v takom prípade bolo potrebné zverejniť meno a adresu každého prijímateľa s uvedením vyplatenej sumy? Prečo sa nepoužila určitá forma kombinácie údajov? Cieľ informovania verejnosti bolo určite možné dosiahnuť zoskupením údajov do relevantných kategórií, čím by zostala zachovaná anonymita jednotlivých prijímateľov? Komisia uviedla, že by to bolo administratívne veľmi náročné, a okrem toho jedným z cieľov bolo tiež zvýšiť informovanosť širokej verejnosti o tom, kto získava akú finančnú pomoc. [61] Považujem to za (nepriame) tvrdenie, že široký verejnosť by mala poznať podrobné údaje týkajúce sa prijímateľov. Či Komisia mala na mysli „všetkých prijímateľov“ alebo iba jednotlivcov, ako je

60 — Kontrolné mechanizmy na boj proti podvodom a predchádzanie nesprávnostiam sú upravené v nariadení Rady č. 1290/2005: pozri napríklad článok 9 a články 30 až 37.

61 — Z externých zdrojov vyplýva, že uznaniu tohto cieľa predchádzala veľká iniciatíva investigatívnych novinárov v mnohých členských štátoch, ktorej cieľom bolo zistiť, či sú niektorí veľkí prijímatelia prostriedkov poskytovaných v rámci SPP bohatí statkári alebo veľké poľnohospodárske podniky namiesto malých poľnohospodárov. Pozri článok „So that's where the 100 billion went“ uverejnený v *The Guardian* z 22. januára 2007.

„rakúsky gróf“ (zástupca Komisie ho na pojednávaní zo zdvorilosti *neoznačil* menom), ktorý je zjavne veľkým prijímateľom prostriedkov poskytovaných v rámci SPP, bolo a aj naďalej je nejasné.

117. Je teda zrejmé, že inštitúcie chápu ciele napadnutých legislatívnych ustanovení veľmi odlišne. Komisia viackrát spomenula „verejnú diskusiu“. Nedefinovala však, čo tento pojem skutočne znamená. Tiež nevysvetlila, prečo osobné údaje doslova miliónov jednotlivcov musia byť samostatne zverejnené na internete na účely podnietenia (alebo prípadne uľahčenia) tejto diskusie. Rada navyše uviedla, že zverejnenie je odôvodnené z hľadiska zlepšenia verejnej kontroly výdavkov SPP v rámci boja proti podvodom. Komisia sa od tohto stanoviska výslovne dištancovala.

118. Tieto argumenty nepovažujem za dostačujúce. Súdny dvor musí posúdiť proporcionalitu zvolených opatrení v súvislosti s cieľom, ktorý sa má dosiahnuť. Ak predmetné právne predpisy posúdime z tohto hľadiska, podľa môjho názoru nie je možné potvrdiť ich platnosť. Nejasná (ak nie protichodná) povaha cieľov, ktoré podľa inštitúcii tieto právne predpisy sledujú, neumožňuje dospieť k záveru, že prijaté opatrenia spĺňajú test proporcionality. Z diskusie na pojednávaní (ktorá bola založená na tvrdeniach uvedených v písomných pripomienkach inštitúcií a do určitej miery nimi bola vyvolaná) jasne vyplynulo, že v závislosti od toho, *ktorý* konkrétny cieľ sa považuje za primárny, môže byť menej rušivý a zároveň vhodnejší *iný druh zverejnenia údajov*.

119. Dovoľte mi uviesť k tomu príklad. Ak sa majú poskytnúť informácie o tom, kto presne poberá veľký objem prostriedkov z rozpočtu SPP, mali by sa skutočne zverejniť mená prijímateľov (či už ide o spoločnosti alebo jednotlivcov) a uviesť sumy, ktoré každý z nich poberá, ale toto zverejnenie by malo byť obmedzené na tých prijímateľov, ktorým bola vyplatená v konkrétnom kalendárnom roku suma presahujúca určitý limit. Ak je však cieľom zverejnenia umožniť verejnosti, aby bola informovaná a mohla sa zúčastňovať diskusie o tom, či by sa väčšina podpory z prostriedkov SPP mala poskytovať jednej alebo druhej kategórii poľnohospodárov alebo či by sa konkrétny druh poľnohospodárskej činnosti mal podporovať viac ako iná poľnohospodárska činnosť, mali by sa zverejňovať údaje v súhrnnej forme, ktorá umožní bežnému občanovi pochopiť, kam tieto prostriedky momentálne smerujú. Argumenty, ktoré inštitúcie uviedli v písomných pripomienkach a v ústnych pripomienkach na pojednávaní,

zjavne nepreukázali, že *konkrétna zvolená forma zverejnenia* – nespracované údaje, ktoré nie sú zoskupené alebo zhrnuté a ani nesúvisia so žiadnym zrejmým aspektom SPP, o ktorom by verejnosť mohla diskutovať – spĺňa kritérium proporcionality.

120. Aby som predišla nedorozumeniam, veľmi jasne sa vyjadrím k dvom otázkam. Po prvé nestanovujem pre Komisiu presnú formu, v ktorej by mala zverejňovať údaje. Nie som štatistička a rozhodnutie o forme zverejnenia prináleží zákonodarcovi a nie Súdnemu dvoru. Chcem len povedať, že ak si zákonodarca zvolil konkrétnu formu zverejnenia, ktorá zasahuje do určitého práva, zodpovedná inštitúcia musí byť schopná vysvetliť Súdnemu dvoru, prečo je táto konkrétna forma zverejnenia nevyhnutná, vhodná a primeraná z hľadiska konkrétneho sledovaného cieľa. Podľa môjho názoru takéto vysvetlenie v prejednávanej veci nebolo poskytnuté. Samotnú administratívnu jednoduchosť (bez ohľadu na to, že ktorákoľvek inštitúcia jej bude určite pripisovať veľký význam) nepovažujem za adekvátne odôvodnenie.

121. Po druhé (tiež) neurčujem, aký by mal byť presný cieľ zverejnenia. Opäť ide o rozhodnutie, ktoré prináleží zákonodarcovi (a zákonodarca má samozrejme pri výbere cieľa značnú mieru voľnej úvahy). Odlišné (viaceré) ciele môžu skutočne vyžadovať odlišné (viaceré) formy zverejnenia. Každú formu zverejnenia však musí byť možné odôvodniť ako primeranú z hľadiska presného, jasne určeného cieľa, ktorý má toto zverejnenie sledovať.

Záver o proporcionalite a navrhované odpovede na otázky 1 a 2a)

122. Dôvody uvedené v odôvodneniach nariadenia Rady č. 1437/2007 (ktorým boli doplnené relevantné ustanovenia do znenia nariadenia Rady č. 1290/2005) a nariadenia Komisie č. 259/2008 sú adekvátne, ale formulované veľmi všeobecne. Posúdenie, či sa článok 42 bod 8b a článok 44a nariadenia Rady č. 1290/2005 a nariadenie Komisie č. 259/2008 majú považovať za primeraný zásah do práva na súkromie a práva na ochranu osobných údajov, preto závisí od toho, či existuje hodnoverné vysvetlenie, prečo si inštitúcie zvolili konkrétnu formu zverejnenia s konkrétnou mierou podrobnosti (samostatné nespracované údaje) a prečo bola táto forma zverejnenia nevyhnutná, vhodná a primeraná na dosiahnutie konkrétneho cieľa, ktorý má toto zverejnenie sledovať.

123. Podľa môjho názoru inštitúcie neposkytli Súdnemu dvoru vysvetlenie, ktoré je potrebné posúdiť. Nemyslím si, že Súdny dvor by mal automaticky potvrdiť platnosť právnych predpisov, ktoré síce správne odkazujú na všeobecné zásady, ktoré sú nepochybne žiaduce, ale – v súvislosti s požiadavkou konkrétnejšieho vysvetlenia potrebného pre výkon súdnej funkcie Súdneho dvora – poukazujú na nejasnosti a medziinštitucionálnu nekoherentnosť, ktoré vyšli najavo v prejednávanej veci.

— Nariadenie Rady č. 1290/2005

124. Pokiaľ ide o nariadenie Rady č. 1290/2005, z posúdenia otázky 1 nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by mala vplyv na platnosť článku 42 bodu 8b. Článok 44a je však neplatný v rozsahu, v akom vyžaduje automatické zverejnenie mien, obce, v ktorej sa nachádza sídlo alebo bydlisko prijímateľa, a prípadne aj poštového smerovacieho čísla všetkých prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV spolu s uvedením súm vyplatených každému prijímateľovi z týchto fondov.

— Nariadenie Komisie č. 259/2008

125. Platnosť nariadenia Komisie č. 259/2008 závisí výlučne od toho, či sú podrobné pravidlá, ktoré stanovuje na vykonanie nariadenia Rady č. 1290/2005 v znení nariadenia Rady č. 1437/2007, primerané. Z uvedených úvah je zrejmé, že podľa môjho názoru tieto pravidlá nie sú primerané. Na otázku 2a) preto treba odpovedať tak, že nariadenie Komisie č. 259/2008 je neplatné.

126. Článok 1 ods. 2 nariadenia Komisie č. 259/2008 si zasluhuje krátky samostatný rozbor. Toto ustanovenie znie takto: „Členské štáty môžu zverejniť podrobnejšie informácie, ako sú tie, ktoré sú uvedené v odseku 1“ (tento odsek stanovuje minimálne požiadavky na zverejnenie podľa nariadenia). Už som uviedla, že nariadenie Komisie č. 259/2008 by malo byť vyhlásené za neplatné v celom rozsahu. Aj v prípade, ak by som nedospela k tomuto záveru, by som však navrhla, aby Súdny dvor zrušil článok 1 ods. 2 tohto nariadenia.

127. Komisia vysvetlila, že pri formulovaní nariadenia sa snažila stanoviť požiadavky na zverejnenie tak, aby bolo zverejnenie v súlade s odlišnými tradíciami zverejňovania osobných údajov v členských štátoch. Na úvod poznamenávam, že členské štáty sú v každom prípade povinné dodržiavať práva zaručené článkom 8 EDĽP a dohovorom č. 108. Členské

štáty nemusia žiadať o povolenie Komisie na zverejnenie širších informácií, pokiaľ to nie je v rozpore s požiadavkami uvedených ustanovení. Takéto povolenie by však nemohlo viesť k zákonnosti zverejnenia, ktoré by inak bolo nezákonné.

Otázky 3, 4 a 5

129. Teraz sa budem zaoberať podrobnými otázkami týkajúcimi sa smernice 95/46, ako som už načrtla v bode 622.

128. Pokiaľ však článok 1 ods. 2 povoľuje alebo je jeho cieľom povoliť širšie zverejnenie, podľa môjho názoru zásah spôsobený týmto zverejnením *posudzovaný z hľadiska práva Európskej únie* nemôže byť „v súlade so zákonom“. Aby bol zásah „v súlade so zákonom“ podľa článku 8 ods. 2 EDĽP, ustanovenie povoľujúce tento zásah musí byť dostatočne jasne sformulované, aby občanom poskytovalo adekvátnu informáciu o tom, za akých okolností orgány verejnej moci môžu zasahovať do súkromia. [62] Podľa môjho názoru na základe znenia článku 1 ods. 2 nemožno predvídať, aké môžu byť ďalšie formy zverejnenia, aké ďalšie údaje môžu byť zverejnené alebo aké dôvody môžu slúžiť na odôvodnenie tohto ďalšieho zverejnenia. Je to neprijateľné a bez ďalšieho to spôsobuje nezákonnosť tohto ustanovenia.

130. Otázky 3, 4 a 5 sa týkajú oddielu IX smernice 95/46 – článkov 18 až 21 – ktoré upravujú oznamovanie. Kontrolór údajov [osoba, ktorá určuje účely a prostriedky spracovania osobných údajov v zmysle článku 2 písm. d)] je povinný pred vykonaním konkrétnych úkonov spracovania údajov upovedomiť príslušný vnútroštátny dozorný orgán. Účelom tohto upovedomenia je zvýšiť transparentnosť pre dotknuté osoby. V súčasnosti má každý členský štát vlastné pravidlá pre oznamovanie a výnimky z oznamovacej povinnosti. [63]

62 — Pozri rozsudok ESĽP Malone proti Spojenému kráľovstvu z 2. augusta 1984, séria A, č. 82, body 67 a 68.

63 — Pozri usmernenia o oznamovacích požiadavkách prijaté pracovnou skupinou zriadenou podľa článku 29 smernice 95/46, ktoré vysvetľujú základy oznamovacieho systému v každom členskom štáte.

Otázka 3

131. Otázkou 3 sa vnútroštátny súd pýta, či došlo k porušeniu oznamovacieho postupu uvedeného v článku 18 smernice 95/46, ktoré spôsobuje nezákonnosť akéhokoľvek následného spracovania osobných údajov.

132. Článok 18 ods. 1 smernice 95/46 stanovuje povinnosť upovedomiť dozorný orgán pred vykonaním úkonov spracovania údajov. Článok 18 ods. 2 však umožňuje členským štátom, aby zjednodušili túto oznamovaciu povinnosť alebo ustanovili výnimky z tejto povinnosti v dvoch prípadoch: ak stanovia podrobné pravidlá pre spracovanie určitých kategórií údajov, v prípade ktorých „nie je pravdepodobné, že by... nepriaznivo ovplyvnili práva a slobody dotknutých osôb“ (článok 18 ods. 2 prvá zarážka) a ak kontrolór údajov v súlade s vnútroštátnym právom ustanoví úradníka na ochranu osobných údajov, ktorý má zabezpečiť, aby práva a slobody dotknutých osôb neboli nepriaznivo ovplyvnené operáciami spracovania (článok 18 ods. 2 druhá zarážka). Úradník na ochranu osobných údajov zodpovedá „za zabezpečenie, nezávislým spôsobom, vnútornej uplatniteľnosti vnútroštátnych predpisov prijatých podľa [smernice 95/46]“ a za „za uchovávanie registra operácií spracovania, ktoré vykonal kontrolór [údajov]“, [64] čo umožňuje následnú kontrolu týchto operácií.

133. Článok 19 ods. 1 písm. a) až f) stanovuje minimálny obsah oznámenia podľa článku 18. Údaje uvedené v článku 19 ods. 1 písm. a) až e) vrátane musia byť následne zaznamenané v registri operácií spracovania v súlade s článkom 21 ods. 2. [65] Členské štáty môžu určiť ďalšie údaje, ktoré musia byť uvedené v oznámení a/alebo v registri. [66]

134. Spolková krajina Hesensko sa rozhodla implementovať článok 18 ods. 2 druhú zarážku, v dôsledku čoho sa nevyžaduje prvotné oznámenie operácií spracovania dozornému orgánu podľa článku 18 ods. 1. Za týchto okolností (a na rozdiel od stanoviska, ktoré vyjadril vnútroštátny súd) sa nevyžaduje predloženie „úplného a účinného oznámenia“. Kontrola zákonnosti spracovania je následnou kontrolou vykonávanou prostredníctvom registra, a nie predchádzajúcou kontrolou.

64 — Článok 21 ods. 2 vyžaduje, aby členské štáty zabezpečili, že dozorný orgán bude viesť register operácií spracovania oznámených podľa článku 18.

65 — „Všeobecný popis umožňujúci predbežné zhodnotenie, ktoré sa má urobiť o vhodnosti opatrení, spracovaných [o vhodnosti opatrení prijatých – *neoficiálny preklad*] v súlade s článkom 17 na zabezpečenie bezpečnosti spracovania“ uvedený v článku 19 ods. 1 písm. f) je jediným údajom, ktorý sa neuvádza v registri.

66 — Pozri začiatok článku 19 ods. 1 a článok 21 ods. 2 druhú vetu.

135. Informácie, ktoré podľa vnútroštátneho súdu chýbajú v registri, sú informáciami, ktoré presahujú rámec minimálnych požiadaviek uvedených v článku 19 ods. 1 písm. a) až e). Vnútroštátny súd napríklad uvádza, že register je „neúplný“, pretože v ňom nie sú uvedené údaje o lehotách na výmaz údajov. Spôsobuje táto skutočnosť nezákonnosť následného spracovania údajov z hľadiska práva EÚ?

Otázka 4

136. Podľa môjho názoru nie.

138. Vnútroštátny súd sa pýta, či sa má článok 20 smernice 95/46 vykladať v tom zmysle, že k zverejneniu informácií o prijímateľoch prostriedkov z EPZF a EPFRV smie dôjsť až po prvotnej kontrole, ktorú predpisuje vnútroštátne právo. Vnútroštátny súd zastáva názor, že nemecké spolkové právo, ako aj právo spolkovej krajiny Hesensko, vyžadujú uskutočnenie takejto prvotnej kontroly. V prípade, ak by sa takáto prvotná kontrola neuskutočnila, zverejnenie by nebolo spravodlivé a zákonné v zmysle článku 6 ods. 1 písm. a) smernice 95/46.

137. Členské štáty môžu oprávnene zjednodušiť oznamovací postup alebo oslobodiť niektoré operácie od oznamovacej povinnosti, pokiaľ splnia podmienky stanovené v článku 18 ods. 2. Na dodržanie tohto ustanovenia smernice 95/46 postačuje, ak si ktorýkoľvek úradník na ochranu osobných údajov ustanovený podľa článku 18 ods. 2 druhej zarážky plní svoju základnú povinnosť „zabezpečiť, aby práva a slobody dotknutých osôb neboli nepriaznivo ovplyvnené operáciami spracovania,“ a ak register operácií spracovania obsahuje minimálne údaje uvedené v článku 21 ods. 2. Prípadné dôsledky neuvedenia ďalších informácií, ktoré presahujú rámec týchto minimálnych údajov, do tohto registra treba posúdiť podľa vnútroštátneho práva a nie podľa práva EÚ.

139. Spolková krajina Hesensko tvrdí, že prvotná kontrola podľa článku 20 smernice 95/46 nie je podmienkou zverejnenia údajov prijímateľov podľa nariadenia Komisie č. 259/2008. V prvom rade uvádza, že podľa článku 20 ods. 1 sa prvotná kontrola automaticky nevzťahuje na všetky operácie spracovania údajov. Po druhé tvrdí, že zverejnenie podľa nariadenia Komisie č. 259/2008 nevyvoláva žiadne „konkrétne riziká pre dotknuté osoby“. Po tretie poukazuje na to, že predbežné posúdenie sa v každom prípade vykonáva pred zverejnením na základe uplatnenia článku 44a nariadenia Rady 1290/2005 v spojení s nariadením Komisie 259/2008.

140. Samotná smernica 95/46 nešpecifikuje, ktoré operácie spracovania [67] by sa mali považovať za operácie, ktoré predstavujú konkrétne riziko pre práva a slobody dotknutých osôb. Túto zodpovednosť zveruje členským štátom. Článok 20 ods. 1 stanovuje, že „členské štáty *stanovia* operácie spracovania, ktoré predstavujú špecifické riziká pre práva a slobody dotknutých osôb," a „*zabezpečia*, aby sa tieto operácie spracovania pred ich začatím preskúmali," (zvýraznenie doplnila generálna advokátka). Iba tieto operácie spracovania podliehajú prvotnej kontrole v súlade s postupom stanoveným v článku 20 ods. 2.

141. Preambula smernice 95/46 však poskytuje užitočné usmernenia v súvislosti s pôsobnosťou článku 20. Odôvodnenie č. 53 označuje niektoré operácie spracovania ako operácie, ktoré „budú pravdepodobne predstavovať riziká pre práva a slobody osôb pracujúcich s údajmi [práva a slobody dotknutých osôb – *neoficiálny preklad*] na základe svojej povahy, ich rozsahu alebo ich účelov, ako sú napríklad tie, ktoré sa týkajú vylúčenia jednotlivcov z práva, úžitku alebo zmluvy, alebo na základe špecifického použitia nových technológií…". Odôvodnenie 54 stanovuje, že „vzhľadom na celé spracovanie, ktoré sa vykonáva v spoločnosti, by celkové množstvo predstavujúce takéto špecifické riziká malo byť veľmi limitované…".

142. Článok 20 ods. 1 sa bez ďalšieho vzťahuje na *všetky* operácie spracovania. Ďalej vyžaduje, aby členské štáty stanovili, aký obmedzený súbor takýchto operácií tvoria „operácie spracovania, [ktoré] predstavujú konkrétne riziká pre práva a slobody dotknutých osôb". Na tento obmedzený súbor operácií (ale nie na akékoľvek iné operácie spracovania) sa vzťahuje obligatórna požiadavka zabezpečiť uskutočnenie kontroly pred vykonaním spracovania. Povaha tejto prvotnej kontroly je špecifikovaná v článku 20 ods. 2.

143. Je však úlohou *členského štátu*, aby *podľa vnútroštátneho práva* stanovil kategórie operácií spracovania, na ktoré sa vzťahuje postup podľa článku 20 ods. 2. Prináleží teda vnútroštátnemu súdu – a iba tomuto súdu – aby určil, či vnútroštátne právo označuje zverejnenie údajov prijímateľov prostriedkov poskytovaných z EPZF a EPFRV za takúto operáciu spracovania.

144. Preto nepovažujem za potrebné, aby Súdny dvor odpovedal na otázku 4.

67 — Operácie spracovania vymedzuje článok 2 písm. b) smernice 95/46 ako „akúkoľvek operáciu alebo komplex operácií vykonávaných s osobnými údajmi…, ako je… zverejnenie prenosom, šírenie alebo sprístupnenie iným spôsobom…".

Otázka 5

145. Vnútroštátny súd sa pýta, či sa článok 20 smernice 95/46 má vykladať v tom zmysle, že o účinnú prvotnú kontrolu nejde vtedy, keď sa táto uskutočnila na základe registra vedeného podľa článku 18 ods. 2 druhej zarážky, ktorý neobsahuje predpísanú informáciu.

146. Priznávam, že táto otázka je pre mňa nezrozumiteľná. Záznamy v registri uvedené v článku 18 ods. 2 a v článku 21 smernice 95/46 sú záznamami operácií spracovania oznámených v súlade s článkom 18. V prípade operácií spracovania, ktoré členský štát *vyňal z* oznamovacej povinnosti podľa článku 18 ods. 2, druhej zarážky (podľa znenia tohto ustanovenia) záznam do registra odkazuje na „register operácií spracovania, ktoré *vykonal* kontrolór“ – teda záznamy do tohto registra sa uskutočňujú *po* spracovaní údajov. Naopak prvotná kontrola uvedená v článku 20 je kontrolou, ktorá sa uskutočňuje *pred* začatím operácie spracovania. Z toho vyplýva, že orgán, ktorý vykonáva prvotnú kontrolu, nemôže byť nijako ovplyvnený záznamom v registri týkajúcom sa tejto operácie, ktorý ešte nebol vytvorený. Tiež nie je pravdepodobné, že operácia spracovania bude „zverejnená“ (v súlade s článkom 21 ods. 1), kým údaje o tejto operácii nebudú zaznamenané v registri.

147. Iný prípad môže samozrejme nastať, ak vnútroštátne právo označením konkrétnej kategórie operácií spracovania za operácie, ktoré podliehajú prvotnej kontrole v súlade s článkom 20, a) stanovilo, že táto kategória nemôže byť oslobodená od oznamovacej povinnosti podľa článku 18 ods. 2; b) stanovilo, že príslušný záznam do registra treba vykonať bezodkladne po doručení oznámenia; c) stanovilo, že v registri sa majú zaznamenať určité údaje [minimálne informácie uvedené v článku 19 ods. 1 písm. a) až f), ale prípadne aj podrobnejšie informácie]; a d) stanovilo, že príslušný orgán by mal pri rozhodovaní o povolení operácie spracovania vychádzať z obsahu registra. Toto je však iba špekulácia. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva, že vnútroštátne právo obsahuje takéto ustanovenia týkajúce sa zverejnenia údajov o prijímateľoch prostriedkov z EPZF a EARDF.

148. Keďže absentujú údaje, ktoré by vysvetľovali relevantnosť tejto otázky, a keďže nebola preukázaná žiadna priama súvislosť medzi položenou otázkou a okolnosťami prípadu a otázkami, o ktorých má vnútroštátny súd rozhodnúť, navrhujem, aby Súdny dvor odmietol odpovedať na túto otázku.

Otázka 2b) a otázka 6

149. Otázka 2b) a otázka 6 sa týkajú skôr práv užívateľov [68] (teda osôb, ktoré chcú získať prístup k údajom o prijímateľoch zverejneným podľa nariadenia Komisie č. 259/2008) ako dotknutých osôb, akými sú žalobcovia.

150. Podľa môjho názoru sú obe otázky neprípustné.

Otázka 2b)

151. Táto otázka je zvláštne sformulovaná. Vnútroštátny súd sa touto otázkou pýta, či je nariadenie Komisie č. 259/2008 platné len preto, že smernica 2006/24 je neplatná. Ak som ju správne pochopila, argumentácia vnútroštátneho súdu je takáto. Užívatelia, ktorí chcú získať prístup k informáciám zverejneným podľa nariadenia Komisie č. 259/2008, môžu tento prístup získať iba prostredníctvom internetu. To znamená, že to nemôžu urobiť anonymne, pretože ich údaje budú podľa smernice 2006/24 uschované až dva roky. Ak by však toto ustanovenie smernice 2006/24 bolo protiprávne, znamenalo by to neplatnosť smernice 2006/24. Dôsledkom tejto neplatnosti by však bolo, že nariadenie Komisie č. 259/2008 by sa napokon mohlo považovať za platné.

152. Platnosť právnych predpisov EÚ sa spravidla spochybňuje „z dôvodu nedostatku právomoci, [69] porušenia podstatných procesných predpisov, [70] porušenia [zmluvy ES] alebo akéhokoľvek právneho pravidla týkajúceho sa uplatňovania [týkajúceho sa jej uplatňovania – *neoficiálny preklad*] alebo zneužitia právomocí“. [71] Pre Súdny dvor je novinkou otázka, či platnosť jedného opatrenia EÚ (v tomto prípade nariadenia Komisie 259/2008) závisí od (ne)platnosti iného opatrenia EÚ v oblasti, ktorá je vzdialene príbuzná (v tomto prípade smernica 2006/24).

153. Podľa môjho názoru je otázka 2b) čisto hypotetická. Preto je neprípustná, a to z dvoch dôvodov.

68 — „Užívatelia“ sú vymedzení v článku 2 smernice 2006/24: pozri poznámku pod čiarou 9.

69 — Pozri napríklad rozsudok z 5. októbra 2000, Nemecko/Parlament a Rada, C-376/98, Zb. s. I-8419.

70 — Pozri napríklad rozsudok z 21. januára 2003, Komisia/Parlament a Rada, C-378/00, Zb. s. I-937, bod 34.

71 — Článok 230 ES.

154. Po prvé táto otázka nie je relevantná pre otázku posudzovanú v konaní vo veci samej, teda či má vnútroštátny súd vydať rozhodnutie, ktorým zakáže spolkovej krajine Hesensko zverejňovať údaje žalobcov ako prijímateľov prostriedkov z EPZF a/alebo EPFRV.

155. Ustálená judikatúra Súdneho dvora potvrdzuje, že nemožno kritizovať dôvod, pre ktorý vnútroštátny súd podá návrh na začatie prejudiciálneho konania. Návrh na začatie prejudiciálneho konania možno odmietnuť iba v prípade, ak je zrejmé, že výklad práva EÚ alebo preskúmanie platnosti normy práva EÚ, o ktoré žiada vnútroštátny súd, nijako nesúvisí so skutočnou povahou veci alebo s predmetom konania vo veci samej. [72] Tu však ide o taký prípad.

156. Vo všeobecnosti sa vnútroštátne konanie týka práv na súkromie a na ochranu osobných údajov prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV; konkrétne otázky, či sa osobné údaje týchto prijímateľov majú zverejniť v databáze, ktorá je dostupná prostredníctvom internetu. Vnútroštátne konanie sa teda týka prijímateľov ako *dotknutých osôb*, avšak nijako nesúvisí s ich právami v postavení užívateľov alebo s právami iných osôb.

157. Platnosť smernice 2006/24 preto nijako nesúvisí s otázkami, ktoré musí vnútroštátny súd posúdiť s cieľom rozhodnúť vo veci samej.

158. Po druhé v prejednávanej veci podľa skutkového stavu nedošlo k uchovaniu údajov týkajúcich sa účastníka konania vo veci samej podľa smernice 2006/24 (a už vôbec nie k ich poskytnutiu príslušným orgánom podľa článku 4 tejto smernice). Bolo by úplne nevhodné, ak by Súdny dvor skúmal platnosť smernice 2006/24 z abstraktného hľadiska. Tiež nie je potrebné skúmať platnosť smernice 2006/24 na účely posúdenia platnosti nariadenia Komisie č. 259/2008.

72 — Rozsudky zo 16. júna 1981, Salonia, 126/80, Zb. s. 1563; z 10. septembra 2009, Eurawasser, C-206/08, Zb. s. I-8377, body 33 a 34; a z 19. novembra 2009, Filipiak, C-314/08, Zb. s. I-11049, body 40 až 42.

159. Preto považujem otázku 2b za neprípustnú.

161. Aj táto otázka je dosť nejasná. Ak túto otázku chápem správne, vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že ak chce užívateľ získať informácie zverejňované podľa nariadenia Komisie č. 259/2008, môže tak urobiť iba prostredníctvom internetu. To znamená, že jeho osobné údaje (IP adresa) budú „spracované" v zmysle smernice 95/46. Vnútroštátny súd sa následne pýta, či článok 7 smernice 95/46 bráni takémuto spracovaniu, pokiaľ užívateľ neudelil výslovný súhlas.

Otázka 6

160. Vnútroštátny súd sa pýta, či sa má článok 7 smernice 95/46 – konkrétne článok 7 písm. e)[73] – vykladať tak, že bráni ukladaniu IP adresy užívateľov, ktorí sa pripájajú na internetové stránky obsahujúce informácie zverejňované podľa nariadenia Komisie č. 259/2008, bez ich výslovného súhlasu.

162. Ako som už uviedla, konanie vo veci samej sa týka zverejnenia informácií o dotknutých osobách (prijímateľoch prostriedkov poskytovaných v rámci SPP). Toto konanie nijako nesúvisí s právami užívateľov (či dokonca užívateľov ako dotknutých osôb). Šiesta otázka je preto tiež neprípustná, a to z vyššie uvedených dôvodov.

73 — Článok 7 písm. e) *povoľuje* „spracovanie [ktoré] je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo pri výkone verejnej moci". Všetky prípady uvedené v článku 7 písm. b) až f) sú navyše rovnocenné, a to navzájom, ako aj vo vzťahu k prípadu uvedenému v článku 7 písm. a) (udelenie jednoznačného súhlasu dotknutej osoby). Preto je dosť ťažko predstaviteľné, ako by článok 7 písm. e) mohol *brániť* spracovaniu, pokiaľ nie je splnený článok 7 písm. a).

Návrh

163. Preto zastávam názor, že Súdny dvor by mal na otázky, ktoré položil Verwaltungsgericht Wiesbaden (Nemecko), odpovedať takto:

„1. Z posúdenia otázky 1 nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by mala vplyv na platnosť článku 42 bodu 8b nariadenia Rady č. (ES) 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní spoločnej poľnohospodárskej politiky.

2. Článok 44a nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005 je neplatný v rozsahu, v akom vyžaduje automatické zverejnenie mena, obce, v ktorej sa nachádza sídlo alebo bydlisko prijímateľa, a prípadne aj poštového smerovacieho čísla všetkých prijímateľov prostriedkov z EPZF a EPFRV spolu s uvedením súm vyplatených každému prijímateľovi z týchto fondov.

3. Nariadenie Komisie (ES) č. 259/2008 z 18. marca 2005, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005 v súvislosti s uverejňovaním informácií o prijímateľoch pomoci zo zdrojov EPZF a EPFRV, je neplatné.

4. Otázka 2b) a otázka 6 sú neprípustné.

5. Na otázky 3, 4 a 5 nie je potrebné odpovedať.“